

اداره چاپی:

ملک بختیار مزاری صاحب خانہ، ۱۶

آبولا

صاحب امتیاز و مدیر مسئول:

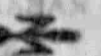
آرستورواوس د. خریستیدیس

'Αβ' 'Ολλ'α

Τὸ σύμβολόν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

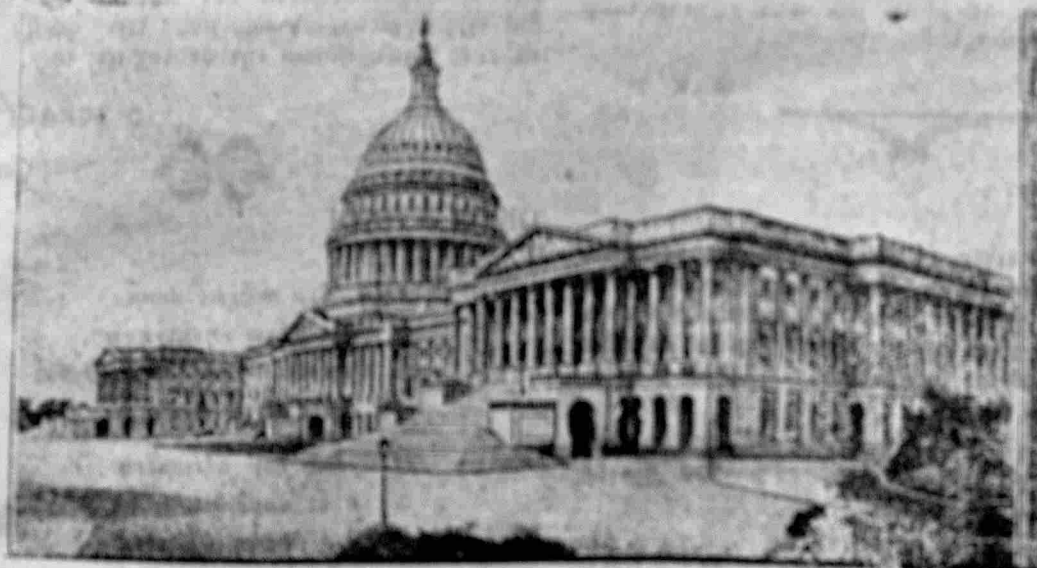
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ, ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΔΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

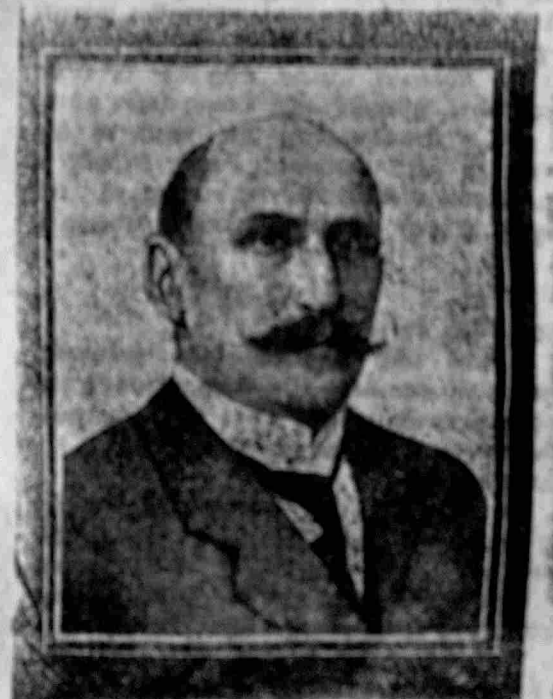
*Ο στρατηγός Τζουμπανοτιάς, δ' διαπραγματευθείς την άνακωχὴν Ρουμανίας καὶ Κεντρικῶν Ἀννάμειων.

*Ο διοικητὴς τῆς ἐναερίου γερμανικῆς δυνάμεως στρατηγός Χίππερ, συνδιαλεγόμενος μετὰ τοῦ συνταγματάρχου Τόμσεν.

Τὸ Καπιτώλιον εἰς τὴν Βασιλευσσίαν, ἔνθα συνεδριάζει τὸ Ἀμερικανικὸν Κογκρέσσον.

*Ο νέος πρόεδρος τῆς 'Εβδομῆς Ὀμοσπονδίας Φίλιξ-Αουδοφίκος Καλιόνδης.

ΑΘΩΟΛΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
Μετ' Ιδιαίτερον τεύχος ΠΑΙΔΙΚΟΥ,
Ινδιδομένον Ιβηρομαδαίας.

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ: 1910

ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ 52 ΤΕΥΧΩΝ

Διὰ τὴν Τουρκίαν (μετὰ τῶν ταχ. τελῶν) Γρ. 40
τὸ ἑξωτερικόν » » » Φρ. 15
Δι' ἔγγραφαί προεπιγράφονται.

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 1 ΓΡΟΣΙΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

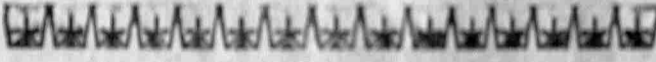
ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

ΠΡΩΚΟΜΙΟΥΤΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΤΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΑΝΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΛΤΙΝ ΙΑΝ, ΑΡΙΘ. 16.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΨΗΦΟΣ

Εἰς τὴν ἐγγυρικὴν βουλήν ἀπεβλήθη ἡ ἀσχάτων—μὰς τὸ πληροφόρον τὰ τελευταία τηλεγραφήματα—νομοσχέδιον γενικῆς ψηφοφορίας. Κατὰ τὸ νομοσχέδιον τοῦτο, καθίσταται δικαίωμα ψήφου καὶ εἰς τὰς γυναῖκας, τὰς τελειοφύτους σχολῶν, τὰς χήρας τῶν ἐν τῷ πολέμῳ πεσόντων ἢ τὰς μητέρας στρατιωτῶν. Ἴδου, λοιπόν, οὗ τὸ πρῶτον βῆμα ἐγένετο, καὶ ἡ γυνὴ ἀρχίζει πλέον καὶ ἀπιστήμως εἰς τὴν κλησίαν Κόσμησιν τὰ κατακτιθῆ δικαιώματα, τὰ ὅποια ἀπὸ πολλοῦ ἀποφθαλμία.

Τοῦτο, βεβαίως, ὑπῆρξεν ἐν — τὸ ἀπτότερον — κοινωνικὸν ἀποτέλεσμα τοῦ πολέμου. Ἡ λαίλαπα αὕτη, τὴν ὁποίαν ἐξομάλευσε καθ' ἑαυτοῦ ὁ ἀνθρώπος, δὲν ἔσχε τὴν καταστρεπτικὴν μόνον αὐτῆς ἐπιρροήν. Ὑπῆρξε καὶ δημιουργός. Ὑπὸ τὰ πλήγματα τοῦ φονικοῦ τῆς ἀελέκως ἀνέσθρον οὐ μόνον ἐρείπια καὶ συντρίμματα, ἀλλὰ καὶ βλαστοὶ νέων ἰδεῶν καὶ καινῶν κατευθύνσεων. Τσαίτατοι κατευθύνσεις καθωρισμέναι καὶ ἰδέαι περισσότερο σαφεῖς ἐπεφάνθησαν ἰδιαίτερος εἰς τοῦ γυναικείου ζητήματος, καὶ ἰδοῦ, οὗ τὸ πρῶτον ἀκόμη τὰ τηλεβόλα σιγήσῃ τὴν φοβερὰν εὐγλωτίαν τῶν, ἐν τῷ ἀκόμη εἰ στρατοὶ κρατοῦναι γυναικῶν τὰς ἐπιφυλάκας, ἀντιμέτωποι ἀλλήλων, ἡ γυνὴ, ἡ ὁποία κατὰ τὸν πόλεμον οὐτὸν ἔδρασε δι' ὅλων τῶν πιεσματικῶν, ἠθικῶν καὶ σωματικῶν αὐτῆς δυνάμεων, διὰ τὴν ἀναπληρώσῃ τὰ κατὰ τὴν δημιουργηθέντα ἐκ τῆς ἀπουσίας τοῦ ἀνδρός, ἡ γυνὴ, ἡ ἐπιδείξασα τοσούτον σθένος, κατακτιθῆ τὴν τοσούτον ποθητὴν ψήφον ἐν τῇ γενικῇ ψηφοφορίᾳ.

Τὸ πρῶτον βῆμα ἐγένετο. Σήμερον ἡ γυνὴ μὰς παρουσιάζεται ἐκλογεῖς, αὐτοῦ—εἶναι πολὺ φυσικόν—θὰ παρουσιασθῆ καὶ ἐκλεγόμενος, καὶ κατόπιν—εἰς οὐχὶ ἀπώτερον μάλλον—καὶ διεσπύτρια τῶν τυχῶν τοῦ ἔθνους. Δὲν ἐκπληττόμεθα. Ἡ γυνὴ, ἡ ὁποία ὡς μήτηρ καὶ παιδαγωγὸς τῶν τέκνων τῆς δημιουργεῖ τὰς ἀληθεῖς τέχας τῶν ἔθνων, ἀφοῦ αὕτη δημιουργεῖ τὰς διδασκ. δὲν εἶναι κολά, ἀν περιβάλλεται καὶ διὰ μίαν τυπικῆς ἰσχύος, ἀφοῦ αὕτη κατέχει τὴν πραγματικὴν. Ὅταν ἡ γυνὴ ὡς μήτηρ ἐπιδρῶ τὸσούτον εἰς τῆς πολιτικῆς ἐνός κράτους, ὅταν αὕτη ὡς σίζυγος ἀποτιλῆ τὸ μιστικὸν ἐλατήριον τῶν πράξεων τῶν ἀνδρῶν, τί περισσότερο σαφὲς, ἢ ἀποκτιθῆ διὰ νόμον τὸ δικαίωμα τοῦ ψηφίζαν καὶ ἐκλέγαν;

Ἀπλοῦστα, μίαν δύναμιν, τὴν ὁποίαν ἐξήκει λαμβανόντες, τοῦ λοιποῦ θὰ ἐξασκῆ ἀναφανδόν.

Ἔστι. Ἄλλὰ τὸ πρῶτον πρέπει νὰ σηματοῖσῃ τὴν διανοίαν καὶ νὰ ἐπισχολήσῃ τὰς σκέψεις μας.

Οὐδαὶς ἀρνείται, βεβαίως, τὴν ἐπιρροήν τῆς γυναικῆς εἰς τὸν τυχῶν ἐνός ἔθνους. Ἐπίσης οὐδαὶς θέλει ἀρνηθῆσθαι, ὅτι μεταξὺ τῶν γυναικῶν ἀποδρῶν καὶ γυναικῶν, τῶν ὁποίων ἡ διάνοια, ἡ ἀνείληψις, τὸ σθένος, ἡ ἰσχύς, εἶναι ὄξια παντός ἑαίνον.

Ἄλλὰ τοῦτο δὲν ἀποδίδει τὴν γενικὴν κατάστασιν.

Ἡ γυνὴ δὲν παρουσιάζει σήμερον, ὡς ἀνάλον καὶ τὸ συγκεροτημένον, μίαν ὁμάδα φωτισμένην, μίαν γενικότητα ὀργανωμένην καὶ ὑπηρετούσαν ἐν ὀρισμένον ἰδανικόν.

Ἡ γυνὴ μέχρι τῆς σήμερον διὰ τὸν ἔτα ἢ ἄλλον λόγον, ἔμεινε ἀποδρῆς. Οὐδαὶς εἶπεν αὕτη τὴν Κόσμησιν, ὅπου ἡ ἀνάπτυξις εἶναι διάχυτος καὶ ἀφθονώτερα, εἴμπορεῖ τις τὰ ἐπιστηροῖσθαι, ὅτι αὕτη ἔχει ἀρθῆ ἰσχυρῶς, εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ἐπαρκειας, ὅστε νὰ εἴμπορῃ νὰ βαρύνῃ ὀπευθύνσας εἰς τὸν τυχῶν τῶν ἔθνων.

Ὁ νόμος τῆ παρέχει σήμερον ἐν ψηφοδάλτιον καὶ τὴν περιβάλλει μὲ μίαν ἰσχύν.

Ἄρκει αὐτό; Δὲν εἶναι σκοπὸς νὰ παρεσχεθῶσι δικαιώματα μόνον, πρέπει νὰ καταστῶσι καὶ τὰ πρόσωπα ἄξια τῶν δικαιωμάτων αὐτῶν.

Διὰ τὴν γυναῖκα συνέβη τοῦτο; Ἀπαιτεῖται πολλὴ προπόνησις, μόρφωσις βαθυτα καὶ, πρὸ παντός, ἰσχυρὰ συνείδησις τοῦ μεγάλου τῆς προορισμοῦ, τῆς ἐπιρροῆς τῆς ἀποστολῆς, τῆς εὐθύτητος τῶν βλαψῶν τῆς.

Εἰς τί θὰ ὀφελήσῃ, ἀν ὀθρῖον εἰς τὰς ἐθροποικῶς βουλὰς ἀκουσθῆ ἡ γυναικεία φωνὴ μὲ mentalité ἀνάλογον ἐκείνης, τῆς ὁποίας διαπιστοῦμεν εἰς μαρκαῖ ἐλαφρὰ σολόνια τῶν πόλεων ἢ δίπλα εἰς τὰς βρυσιεῖς τῶν χωριῶν;

Τί θὰ ὀφελήσῃ ἐν ἔθνος; ἢ ἀξίση μὲ πρόσωπα τοῦ γυναικείου φύλου τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀντιπροσώπων του, χωρὶς ποιοτικῶς νὰ δυνηθῆ νὰ παρουσιάσῃ κατὶ ἐκλεκτὸν καὶ ἐψηλόφρον;

Τὸ συμπέρασμα εἶναι, ὅτι δὲν πρέπει ἡ γυνὴ νὰ ἐκαναπαυθῆ εἰς τὰ δικαιώματα, τὰ ὅποια τῆ παρεσχέθησαν. ὀφείλει νὰ καταστῆ ὄξια τῶν δικαιωμάτων αὐτῶν, ἀναπνοσομένη, αἰρομένη αὐτῆ, κατακτιθῶσα διὰ τῶν προσόντων τῆς τὴν θέσιν, ἥως τῆ παρεσχέθη.

Διὰ τὴν γυναῖκα, ἀπὸ τῆς σιγῆς ταύτης, καθ' ἣν κατοχυροῦνται τὰ πολιτικὰ τῆς δικαιώματα, ἐπιστημοποιεῖται ἐν ταύτῃ καὶ τὰ μεγάλα τῆς καθήκοντα, τὰ ὅποια ἔχει ἀπέαντι ἑαυτῆς.

Καὶ τὰ καθήκοντα ταῦτα εἶναι σημαντικὰ. Ἐκείνη, ἡ ὁποία ἐξήτησε καὶ ἐπέτυχεν, ὅπως διατυπώσῃ τὴν γνώμην τῆς καὶ μεταξὺ τῆς διοικήσεως, ὀφείλει νὰ ὀκοιτῆ ὄξια τὴν ἐξελίξιν ἐκείνην, ἡ ὁποία αἰρεῖ τὰς ἀντιλήψεις καὶ χειραφετεῖ τὰς κρίσεις ἀπὸ πάσης ἀτομικῆς ἐπιρροῆς.

Δὲν ἀρνηθῆσθῶμεν τὴν ὄξια, ἐν τῆς γυναικῆς ζητοῦμεν μόνον νὰ μάθῃ τὰ τὴν χρησιμοποῖσθ χρησίμως καὶ ἐξιοπερσεῖσθ.

Ο. Κ. Μ.

ΣΚΕΨΕΙΣ

* Ὑπάρχοντες τινεῖς, εἰ ὁποῖα ὀπερροναίνονται, διατῆχον ὄξια ἰσχυρὰ, πολιτικῶς πικρὸν εἰς τὸ καπέλλον τῶν ἢ διὰ τί εἶναι κορυφὴ ἐξιδεθμένα. Καὶ ὀπως αὐτὸ εἶναι τρέλλα, ἀφοῦ πρέπει δι' αὐτὰ νὰ ὀπερροναίνονται οὐχὶ ἐκείναι, ἀλλ' ὁ ὄξιας, τὸ κοινὸν καὶ τὸ ὄξιας.

* Ἐπαρκεῖ νὰ τῆς φωνῆν εἰς τὴν καρδίαν σου τὸν σπυθῆρα ἐκείνον τοῦ ὄξιας φωνῆς, τὸν ὀπταζόμενον συνείδησιν.

* Δύνασαι νὰ εἶσαι μέγας ἐν τῇ δυστυχίᾳ, ἐάν μεδέσῃς θελήσῃς νὰ ἐξυτελῆσθῃς. Εἶναι τὴν ὀξιας ὄξιας ὁ αἰτῆ, ὅστις ἀγνοεῖται καὶ ὀποφῆσαι, βαδίζων πρὸς ἐξυτελῆ σκοπὸν.

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΕΠΙ ΤΗ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΕΙ

Αἱ ἐορταὶ τῶν Χριστουγέννων καὶ τῆς Πρωτοχρονιάς ἐξορῶνται πολὺ πλησίον. Αἱ προθήκαι τῶν καταστημάτων ἐστολίσθησαν μὲ τὰ ἐμπροσθέντα τῆς ἐποχῆς: ὄξια κοσμήματα, ὀπῆρας. Ὅλοι καὶ ὄλοι προετοιμάζονται εἰς μίαν γενικὴν καὶ φαιδρὰν ὀποδοχὴν τῶν ἐορτῶν ταύτων καὶ μὲ κάθῃ μέσον προσπαθεῖται νὰ τὰς καταστήσῃσι περισσότερο ἀλύτους καὶ ἐπὶ μάλλον καὶ μάλλον φαιδρῶς.

Ἡ ἐπιθυμία τῶν εὐτῆ καὶ δικαία εἶναι καὶ λογική. Ἄλλὰ δὲν ὀρνεῖ τις, διὰ νὰ διέλθῃ εὐχορῖστος μίαν ἐορτήν, ὅπως τὴν εὐτοφροσύνην ἀπὸ ὄξια τὴν ὀξια ἐπῆρσαι, τὴν ὁποίαν τῆ προσπορῆσαι ὁ κλυτός; ὁ καλλίτερος ἐορτασμός μὰς ἀπιστήμον ἡμέρας, εἶναι ἡ δημιουργία τῆς εὐτυχίας ἐν τῷ περιβάλλοντι.

Πῶς μία ψυχὴ θὰ ἐπιτρέψῃ εἰς ἑαυτὴν νὰ χαρῆ καὶ νὰ τερψθῆ, ἀν εἰς τὸ πλευρὸν τῆς αἰσθαντοῖ τὴν δυστυχίαν νὰ κατατρέχῃ ἄλλος ἀδελφός ὀπῆρας;

Ὅταν τὸ δάκρυ τοῦ πόνου καὶ τῆς ἀνεχίας ἀβλακῶν τὴν παρεῖαν τοῦ πλησίον, τὸ μείδιον τὸ ὀγνόν τῆς χαρῆς δὲν θὰ δυνηθῆ ποτε νὰ ἐκασθῆσθῆ ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας μας.

Εἰς τὰ σώματα τῆς φύσεως, τὰ παραλεύτως ἀλλήλων ἐξορῶνται καὶ κατὰ τὴν ὀξια διαφύρον θερμοκρασίαν διατελοῦντα, εἰς τὰ σώματα, λέγομεν, ταῦτα ἐπῆρχει μία ἰσοστάθμισις τῆς θερμοκρασίας, εἰς συγκροσμός τοῦ ψυχροῦ τοῦ ἔνός καὶ τοῦ θερμοῦ τοῦ ἄλλου ὀπῆρας, ὅστε μὲν ὄξια ὄξια δὲν ὀπῆρχει μεταξὺ τῶν ὄξια ἐκκινῶν σωματικῶν ψυχρότερον ἢ θερμότερον, ἀλλ' ὄξια εἶναι ἰσοῦ βαθμῶς.

Τὴν ἀλληλεγγύην, τὴν ὀπῆρχουσαν εἰς τὰ ὄξια καὶ ὄξια φυσικὰ σώματα, διατῆ νὰ μὴ τὴν ὄξια ὁ ἀνθρώπος ἐν τῷ ἠθικῷ ἐπιπέδῳ, εἰς τὸ ὀποῖον ἐξορῶνται;

Ἡ ἠθικὴ ἀλληλεγγύη, ἡ γενιῶσα τὴν ἰσορροπίαν, δημιουργεῖ καὶ τὴν ἠθεμίαν τὴν ψυχικὴν, τὴν ἐνδόμυχον εὐδαιμονίαν, ἡ ὀποία παρέχει εἰς τὸ ὄξια τὴν ὀξια τῆς ἐορτῆς ἀπολαύσιν.

Καὶ ἂν ὄξια τὰ ὄξια στοιχεῖα συγκεντρώσῃ τις πρὸς πανηγορικώτεραν ὀποδοχὴν μίαν ἐορτῆς, ὀποξενώσῃ δὲ ταύτην τοῦ ἠθικοῦ τῆς διακόσμου, εἰς μίαν ὀξιασιν. Ἡθικὸς διάκοσμος εἶναι ἡ ἐμπροστος πρὸς τὸν ἀδελφὸν ὄξια.

Ἄναλογοῖσθῶμεν, ὅτι αἱ ἐπικαίμεναι ἐορταὶ, ὄσον φαιδραὶ εἶναι διὰ τοὺς ἐπῆρχοντες, τοσούτον πικραὶ καὶ ὄξια εἶναι διὰ τοὺς ἀπόρους.

Ἄλλὰ μὰς ἐπιτρέπεται νὰ ἐπῆρχον ἀποροι; Ἄν ὄξια εἰς τῆς ἡμέρας αὐτῆς ἀνάλοβη ὀξια τὴν προσωσίαν του καὶ εἰς τὴν δυστυχίᾳ, αὐτὸς μὲν ὄξια οὐδὲν θὰ σιγῆσθῆ ἐκ τῶν ὄξια ἀγαθῶν του, ὁ δὲ σιγῆσθῆ θὰ δοκιμάσῃ σιγῆς χαρῆς, ἀλλὰ καὶ ἐκείνος, ὁ ὀποῖος θὰ βρηθῆσθ, ὀ' ἀπολαύσῃ τὴν λεπτοῖαν τῶν ἠδονῶν.

Ἐπικαλοῦμεθα ὄξια τῶν πτωχῶν, ὄξια τῶν ἀναπῆρων καὶ τῶν παθῶν τὴν β-ἠθεμίαν πάντων. Ἄς ἀναλογοῖσθῶμεν, ὅτι τὰ Χριστουγεννα καὶ ἡ Πρωτοχρονιά δὲν πρέπει νὰ μετανοῦν διὰ τῆς ἐγκαταλειψῆς μας τὴν ζώην τῶν καὶ τὰ τοῖς ἐπιτελέσῃ τὴν δυστυχίαν τῶν.

Ο ΣΤΗΝΑΣΓΡΑΦΟΣ

ΟΚΤΩ ΣΤΙΧΟΙ

Ὅλα, δὲα μὲνχει κίνει,
δὲα τῆς ληρομῆσαι
μὲ θυροῦμαι—καὶ μὲ φθίνει—
δὲα μ' ἔχει θγαπῆσαι.
Ἡ ἀγάπη σου κλεισμένη
στῆς καρδίης μου τὸ σκοτάδι,
πάντα ὄξια θὰ μὲν
ἐάν ἀίρηται περσεῖσαι.
(Walling)

Γ. ΑΡΧΙΝΝΙ

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Η ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΙΣ

Τὴν ἐπαύριον τῆς μεγάλης ἐκείνης πυρκαϊᾶς, ἡ ὁποία καταρῆμασε τὸ ἥμισυ σχεδὸν τοῦ χωρίου, ὁ Προσπερ Ἐσκαλέ εὐρέσθη τελείως κατεστραμμένον. Μὲ τὴν διακρίνουσαν ὁμοίαν αὐτὸν ἀποφασιστικότητά, δὲν ἔχασε διόλου τὸ θάρρος του καὶ, ἀφοῦ ἐτακτοποιήσῃ λίγο-πολύ τὰ κατ' αὐτόν, ἐπῆραν ἕνα πρωὶ τὸ τραῖνον διὰ τὴν πρωτεύουσαν. Θὰ ἐπῆγαν νὰ ζητήσῃ μίαν θείον παρὰ τῆς θείας του, τῆς κ. Παύλης Ἐσκαλέ, τῆς μεγάλῃς παραγγελιοδόχου. Δὲν τὸν ἔμελε ποσὸς διὰ τὴν οἰκίαν, ἥτις ὑφίστατο ἀπὸ πολλῶν ἐτών—ὁ Προσπερ ἦτο τότε μικρὸν ἀκόμη παιδίον—μεταξὺ τῶν δύο ἐξαδέλφων, τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ θείου του, ἡ ὁποία ὠφέλιμα εἰς λόγους κληρονομικῶς.

— Τὸ ζήτημα εἶναι, διὰ δὲν ἔχω πρὸς τὸν πατέρα σου τινὰ ἀνοικίην, εἶπεν. Ἐν τούτοις, θὰ σὲ προσλάβω ἂν θέλῃς, ὡς ὑπερῶριθμον βοηθὸν εἰς τὸ τμήμα τῆς ἀλληλογραφίας, μὲ τὸν ἀνάλογον, ἔννοεσται, μισθόν, θὰ ἐξουκονομηθῆς ὅπως ἡμολογῶν καὶ κατόπιν θὰ ἴδωμεν.

Ὁ Προσπερ ἐδέχθη καὶ, χωρὶς νὰ ζητήσῃ κἀμίαν ἀναβολήν, ἀπέλαθεν ἀπὸ τῆς ἐπαύριον τὰ καθήκοντά του. Εἰργάσθη ἐπιμελῶς καὶ μετὰ ζήλου, ὑποθητούμενος ἐν μέρει καὶ ὑπὸ τῆς ἐμφύτου του ὑπομονητικότητος. Ἐνφύσασεν ἐν μικρὸν δωματίον εἰς τὰ πρόσωτα, ὅπου ἀπεσύρτο κἀθε βράδυ, χωρὶς νὰ πηγαίη πρὸς τὸν πατέρα, ὅσον ἀφορᾷ τὸν θεὸν του, δὲν τὸν ἐβλεπεν εἰς τὸ πρόσωπον, εἰμὴ δασάκας τὸν προσκάλει, διὰ νὰ τοῦ ὑποδείξῃ τὴν μεταθέσιν του εἰς ἄλλο γραφεῖον.

Διότι ἦτο μία ἀλλόκοτος μανία αὐτῆς τοῦ κ. Παύλου Ἐσκαλέ: μόλις ὁ ἀνεψιὸς του ἐξωκλιότο εἰς μίαν ὑπηρεσίαν τῶν κασατημάτων, ἀμέσως τὸν μετέθετεν εἰς ἄλλην, ὑποβάλλων αὐτὸν τοιαυτοτρόπως εἰς μίαν διηνηκῆ ἀλλαγὴν καθηκόντων καὶ μίαν ἀκατάπαυστον προσπάθειαν. Ἀλλὰ θὰ ἦτο ἀνωφελές νὰ σχολιάσῃ τις τὰς ἰδιοτροπίας τοῦ θείου Παύλου: ἐπειδὴ δὲ κἀθε τοιαύτη μεταλλαγὴ συναπέφερε καὶ μίαν μικρὰν ἀξίωσιν τοῦ μισθοῦ του, ὁ Προσπερ ἐπέφερον ἀγογγύστως τὴν αἰωνίαν ταύτην μετατόπισιν καὶ δὲν παρενοχλεῖτο διὰ τοὺς κόπους, εἰς τοὺς ὁποίους ὑπεβάλλετο.

Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἤρχισεν κάπως νὰ τὸν κοροῖζῃ, ἦτο ἡ ψυχρότης, ἡ ἀδιαφορία μᾶλλον, μὲ τὴν ὁποίαν ὁ θεὸς του τὸν περιέβαλλεν. Ἀπὸ τριῶν ἤδη ἐτῶν οὐδέποτε τὸν ἐπροσκάλεσεν εἰς τὸ σπιτιοῦ του, οὕτως ὥστε ὁ Προσπερ δὲν ἔβλεπε τίποτε περὶ τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου τοῦ πατρὸς καὶ θείου του. Ἀπὸ τοὺς συναδέλφους του ὁμοίως εἶχε μάθει, διὰ τὸν θεὸν του ἦτο κῆρος καὶ διὰ εἶχε μίαν μονογενῆ κόρην, πολὺ εὐμορφῆν, ἡ ὁποία καὶ θὰ τὸν ἐκλήρονομα. Ὑποθέτων, λοιπὸν, ὁ Προσπερ, διὰ τὸ φόβου μήπως συναφθῆ ἰδιόβλητον εἰς μεταξὺ τοῦ πατρὸς μικρανεψιοῦ καὶ τῆς «μεγάλῃς προικίδος» τῆς μικροῦ ἀδελφῆς του, ἐκράτει αὐτὸν ὁ θεὸς του εἰς ἀπόστασιν, εὗρισκεν κατὰ βάθος καὶ τοῦτο πολὺ φυσικόν, καὶ δὲν ἐξέφραζε κἀμίαν δισταγμὸν.

Ἐν τούτοις, ἦτο πολὺ περίεργος νὰ γνωρίσῃ, ἔστω καὶ ἐξ ὄψεως, τὴν συγγενῆ ἐκείνην. Καὶ ἐν ἀπόγνωμα Κυριακῆς ἐπῆρε μὲ μυστίας προφυλάξας τὸ τραῖνον διὰ τὸ Πάρι-Σαιν-Μάρ, ὅπου ὁ θεὸς του εἶχε μίαν λαμπρὰν ἐξοχικὴν οἰκίαν. Εἰς μίαν ὁμοίαν! Διὰ καὶ τοὺς περιήλασε τὸν κῆρον καὶ τὴν οἰκίαν χωρὶς νὰ συναίτησῃ κἀμίαν φοβούμενος, μάλιστα, μήπως φωραθῆ, ἀπεφάσισε νὰ φέγγῃ.

Εἰς τὸν ἐρημικὸν οἰαθμὸν δὲν ὑπῆρχε κἀνεὶς ἐκτὸς αὐτοῦ Πέντα ὁμοίως λατὰ πρὸς τῆς ἀφίξεως τῆς ἀμαρτωλοῦς, εἶδεν ἐπισφραγισμένην μίαν κομψὴν καὶ θελκτικὴν νεανίδα, ἕως δεκαεννέα ἐτῶν, ὕψηλὴν, κασιανήν, πρόσχρονον, χαριστάτα ἐνδεδυμένην, τὴν ὁποίαν συνᾶδεν μίαν γηραιὰ κυρία μὲ τὰ μαύρα, παιδαγωγὸς τῆς προφανῶς ἡ θείας.

Ἐπῆλθε καὶ αὐτὴ εἰς τὸ ἴδιον μετὰ τὸν διαμνημόνισμα, καὶ ἐταξίδευσε πολὺ περισσότερον ἐνταξιστημένον διὰ τὴν ὄφραϊαν ἐκείνην συνάντησιν, παρὰ τὸν κατῶρθον νὰ ἴδῃ τὴν ἀγνοήσασάν του συγγενῆ, διὰ τὴν ὁποίαν εἶχεν ἔλθει.

Ὅλην τὴν ἑβδομάδα ἔζησε μὲ τὴν ἀνάμνησιν τῆς θελκτικῆς ἐκείνης κασιανῆς, τὴν δὲ ἀπορήτην Κυριακῆν, ὁμοίως, εἰς μίαν ἐνδόμυχον ὠφειαν, εἶπε

πάλιν τὸ τραῖνον διὰ τὸ Πάρι-Σαιν-Μάρ. Ἀλλὰ τὴν φρονὴν ταύτην χωρὶς καθόλου νὰ περιπολήσῃ περὶ τῆς μυστηριώδους κατοικίας τοῦ θείου του. Ἐκαμιν ἕνα γῆρον καὶ ἐπιστρέψας πάλιν εἰς τὸν οἰαθμὸν. Τί τύχη! Ἡ ὄφραϊα του κασιανῆ ἦτο καὶ πάλιν ἐκεῖ, περιμένουσα τὸ τραῖνον, ἡ δὲ κρυφὴ ἐσπῆ τῆς παρελθούσης Κυριακῆς ἐπαγγέλιον καὶ τῆρα μέσα εἰς τὸ αὐτὸ τῆς ἀμαρτωλοῦς διαμνημόνισμα.

Τοιαυτοτρόπως ὁ Προσπερ δὲν ἔζη πλέον, εἰμὴ μὲ τὴν τρυφερὰν προσδοκίαν κἀθε Κυριακῆς καὶ τοῦ μικροῦ ἐκείνου τοξιδίου τῆς ἐπιστροφῆς, τὸ ὁποῖον τὸν ἔκαμιν τόσο εὐτυχῆ πληροῖον ἐκείνης, τὴν ὁποίαν κρυφὰ μέσα εἰς τὴν ψυχὴν του ἐπόθει καὶ ἐλάτρευεν.

Ἐκεῖνη, βαθαίως, οὐδαμῶς ἐδείκνυεν ἰδιαιτέραν προσοχὴν πρὸς τὸν αἰένον αὐτὸν συνταξιδιώτην τοῦ Πάρι-Σαιν-Μάρ καὶ οὐδέποτε τὸ βλέμμα τῆς ἢ τὸ μείδιμά της ἔδωκε πρὸς αὐτὸν τὸ θάρρος νὰ τὴν χαιρετήσῃ ἢ νὰ τῆς ἀποδώσῃ κἀποῖαν ἐκ τῶν μικρῶν ἐκείνων ἐκδουλεύσεων, αἱ ὁποῖαι τόσο συχνὰ συνάπτουσι τὰς σχέσεις εἰς τὰ τοξίδια. Ἀλλ' ὁ Προσπερ εὐρίσκειτο ἀκόμη εἰς τὴν ἀγνήν ἐκείνην περιόδον τοῦ ἔρωτος, καθ' ἣν ὁ ἄνθρωπος ἐξαρκεῖται ἀλλοῦς εἰς τὴν ἀπόλαυσιν τῶν βλεμμάτων καὶ τῆς ψυχῆς του.

Ἐπέφρασε κἀμποσοὺς ἀκόμη καιροὺς. Ὁ Προσπερ ἦτο ἤδη συνδιευθυντὴς εἰς τὸ κατάστημα τοῦ θείου του, ὅτε ὁ τελευταῖος οὕτως ὑπέκυψεν αἰφνιδίως ἡμέραν τινὰ εἰς συγκοπήν καρδίας.

Ὅλον τὸ προσωπικὸν παρίστατο εἰς τὴν κηδεῖαν. Ἀλλ' ὁ Προσπερ δὲν ἔλαβε πρόσκλησιν καὶ ἐπέσχετο περιττὸν νὰ συνοδεύσῃ τὸν νεκρὸν, ἀκόμη δὲ περισσότερον νὰ μεταβῇ παρὰ τῆς ἐξαδέλφου του καὶ νὰ τὴν συλλυπηθῇ. Ἄλλως τε, τὸν ἀνησχόλησε ἤδη ἡ σκέψις περὶ τοῦ μέλλοντός του: τὸ κατάστημα ἐξέλειπε θὰ διελύετο, αὐτὸς δὲ θὰ εὗρισκετο καὶ πάλιν εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ζῆταρχίῃ στάδιον ζωῆς. Εἰς μίαν οἱ τόσοι κῆποι του καὶ ὁ τόσος τοῦ ζήλου!

Ἐν τούτοις, τὴν ἐπαύριον ἔλαβεν ἐπιστολὴν ἐκ μέρους τοῦ συμβολαιογράφου τοῦ θείου του, ὁ ὁποῖος τὸν προσκάλει παρ' αὐτῆς διὰ νὰ λάβῃ γῆρον τῆς διαθήκης τοῦ κ. Παύλου Ἐσκαλέ. Ἐκπληκτικὸς δὲ ἐμάνθανεν, ὅτι ὁ θεὸς του τῆς ἐκλερονοδοῦσε σημαντικὴν χρηματικὴν ποσότητα, ἐκ περισσοῦ δὲ καὶ τὴν διαθήκων τοῦ κασιανήματος. Τότε μόνον ἐτόνησεν εἰς τὴν ἀπέβλεπον αἱ ἄλλοι πᾶλληλοι ἐκείναι μεταθέσεις ἀπὸ γραφείου εἰς γραφεῖον καὶ ἡ βαθμιαία του προαγωγή εἰς συνδιευθυντήν. Ὁ καλὸς ἐκεῖνος θεὸς τὸν προητείμαζε διὰ διάδοχόν του!...

Ἀλλ' ἡ ἀνάγνωσις τῆς κατόπιν παραγράφου τὸν ἀπεγοῆτευσεν ἐν τῆς προσώπου τοῦ Προσπερ ὁ θεὸς του δὲν ἐξέλεξε μόνον τὸν διάδοχον τῶν ἐργασιῶν του, ἀλλὰ καὶ τὸν γαμβρὸν του, τὸν εὐζυγον τῆς κόρης του, ἡ ὁποία ἦτο ἡ μόνη κληρονομία τῆς κολοσσαίας περιουσίας του.

Ὁ Προσπερ ἔμεινε κατάπληκτος. Τί νὰ κἀμῃ; Νὰ δεχθῆ; Ἀλλὰ πῶς, ἀφοῦ ἦτο ἐρμηνεύς ἐρμηνεύμενος μὲ τὴν ἄλλην, τὴν ἀγνωστον κασιανῆν τῶν Κυριακῶν τοῦ τραῖνου; Ν' ἀπορρίψῃ τὰ πάντα; Ἀλλὰ τότε, πῶς θὰ ἱκανοποιᾷ τὸν ἔρωτά του, μὴ ἔχων πῆρον ζωῆς;

Περιέλασε καὶ συγγνωστός, ἐπέστρεψεν εἰς τὸ γραφεῖον, ὅπου μίαν ἄλλη ἐπιστολὴν τὸν ἀνέμελλεν: ἐπιστολὴ τῆς δεσποινίδος Σαβίνης Ἐσκαλέ, τῆς μικροῦ ἀδελφῆς του, ἡ ὁποία τὸν παρεκάλει νὰ κερᾷ ὁσονοῦσα ἀπὸ τὸ σπιτιοῦ, διὰ νὰ συναντηθῇ μαζί του προσωπικῶς, καθόσον αὐτῆ, παρὰ τὴν πατρικὴν ἀκρίτητον, δὲν ἦτο ποσὸς ἀκαταβλήτων νὰ τὸν νυμφεύθῃ, διότι ἡ καρδιά της ἦτο ἤδη δοσμένη εἰς ἄλλον.

Ὁ Προσπερ ἀνέκτισσε. Τὸ ἴδιον ἀπόγνωμα μετέβη εἰς Πάρι-Σαιν-Μάρ καὶ ἐσῆλθε παρὰ τῆς ἐξαδέλφου του. Ἀλλ' ὁποία ἄηρξεν ἡ κατάπληξις του, ὅταν ἐν τῆς προσώπου τῆς δεσποινίδος Σαβίνης Ἐσκαλέ ἀνεγνώρισεν τὴν κασιανῆν τοῦ τραῖνου! Καὶ αὐτῆ ἐπίσης ἔμεινε ἐρμηνεύμενος.

— Πῶς! εἶπε πρὸς αὐτόν. Σαῖς!

Ὁ Προσπερ ἦτο κἀπαρῆς.

— Σαῖς! ἀνέκραξε καὶ αὐτὸς. Θεὸς μου! Ἀλλὰ πῶς...

Ἦτο ἀαλόστατον, εἶπεν ἐκεῖνη. Ἐπῆγαν κἀθε Κυριακῆν νὰ διαπύξω εἰς μίαν συγγενῆ τῆς μητρὸς μου, μὲ τὴν ὁποίαν ὁ πατήρ μου, κατὰ τὴν συνθήκην τῶν, ἦτο ἐνταξιστημένον.

Ἀλλ' ὁ Προσπερ ἦτο περιέλασε. — Ὁ! ἂν τὸ ἔλεγε!... εἶπεν. Ἀλλὰ, τί ὠφέλιμα, ἀφοῦ ἡ καρδιά σας εἶναι ἤδη δοσμένη εἰς ἄλλον!... Ἐκεῖνη ἔτρεξε τότε πρὸς αὐτόν καὶ τοῦ ἔδωκε καὶ τὰς δύο χεῖράς της. — Ἀλλ' ἀμφισβᾶλλετε, λοιπὸν, διὰ ἐκαίτος, πρὸς τὸν ὁποῖον εἶναι ἤδη δοσμένη ἡ καρδιά μου καὶ διὰ τὸν ὁποῖον θὰ σὲς ἰθυσίαζα, εἶθε πάλιν εἰς;

(Bois-Pleissis) ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ Ι. ΣΚΑΙΣΤΙΝΗ

ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΑ

ΤΟ ΠΑΠΟΥΤΣΙ

Ἀπαραίτητον μέρος τοῦ ἀνθρωπίνου ἱματισμοῦ. Ἄν ἀκολουθήσωμεν τὸν κανὸνα τῆς γρηγοριανῆς, ἀνήκει εἰς τὸ οὐδέτερον γένος ἐν τούτοις, κατὰ τὴν ἐμὴν ταπεινὴν γνώμην, δὲν ἀνήκει εἰς κἀνὲνα ὄρισμένον γένος, ἀλλ' εἶναι ἐρμηνεύμενον ἀπτόμενον διαθετικῶς καὶ τῶν τριῶν γενῶν!

Ὅταν τὸ φορτὴν τὸ παιδί, εἶναι γένους οὐδέτερου, διὰ τὴν γυναῖκα, εἶναι γένους θηλυκοῦ καὶ διὰ τὸν φορτὴν ὁ ἄνθρωπος, γίνετα γένους ἀρσενικοῦ ἐν ὀλίγοις, ἀλλάσσει γένος κατ' αὐτῶν λόγον πρὸς τὸν πάτοχόν του!

Ἡ γυναῖκα, ἡ ὁποία, κατὰ κανὸνα ἀκάρβατον, προσπαθεῖ πάντοτε νὰ κολοβώσῃ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐτῶν της, ἐφαρμόζει τὸ ἴδιον σύστημα καὶ εἰς τὸν ἀριθμὸν τοῦ παπουτιοῦ της, καὶ εἶναι αὐτὸς ὁ λόγος, διὰ τὸν ὁποῖον πολλὰς γυναικῶς κούτσινον κυριολεκτικῶς, διὰν περιματοῦν.

Ἡ σκέψις εἶναι ἀσπῆ πάντοτε ἕνα μικρὸ παπουτάκι ἔχει περισσότερα θάλητρα ἀπὸ μίαν μαοῦταν, ἡ ὁποία, ἐκτὸς τοῦ ἀποκρουστικοῦ μεγέθους της, φέρει μαζί της καὶ τὴν σφραγίδα τοῦ ἀριθμοῦ 12, ὁποῖοι ἀριθμοὶ διὰ τὴν γυναῖκα, εἶτε τοὺς ὤμους της προσβάλλει, εἶτε τὰ πόδια της!

Ὅλα τὰ πράγματα ἡ γυναῖκα τὰ θέλει μικρά, ἐκτὸς τοῦ καπέλου της!

Τὸ παποῦτσι ἐδημιουργήθη, διὰ νὰ προφυλάσσεται τὸ πόδι ἀπὸ τὴν ψύχη, ἀπὸ τὰ νερά καὶ ἀπὸ τὰ κερφὰ τῶν δρόμων!

Τὸ τελευταῖον αὐτοῦ εὐεργετήματος δὲν ἔχουν, φαίνεται, γῆρον οἱ κατασκευασταὶ του ἀλλίως δὲν ἐξηγεῖται ἡ ἐπιμονὴ των εἰς τὸ νὰ μὴ σπᾶν ποτὲ τὰ κερφὰ, τὰ ὁποῖα ἀφθονοῦν εἰς τοὺς πάτους τῶν παπουτιῶν!

Τὸ παποῦτσι εἰς τὸν ἄνδρα χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ στυρίξῃ καλὰ τὰ πόδια του ἐπὶ τῆς γῆς, ἐνθ' εἰς τὴν γυναῖκα χρησιμεύει διὰ νὰ ἰσκιᾶται εἰς τὸν ἄρα καὶ νὰ ἐπισκεπῆ τὰ κερφὰ ἀπὸ περιωπῆς, στυριζομένη εἰς τὰ πανύψηλα τακούνια της, καὶ ὑπερθεμιζόμενα τὸν πόγον τοῦ ἄρα!

Συνήθως λαμβάνει τὸ σχῆμα τοῦ ποδός, καὶ τὸ φορεῖ, διαπλάσσειται δηλαδὴ σύμφωνα μὲ τὴν κατασκευὴν τοῦ ποδός, τοῦ ὁποῖου ἀποκτῆ καὶ τὰ προτερήματα, ὡς λ. χ. τὸ μεθυστικὸν τοῦ ἔρωτος, ὁμοίον πρὸς τὸ ἄραμα Πορσίας!

Κατὰ τὴν μακαρίαν περιόδον τῆς δημιουργίας, διὰν δηλαδὴ ἐκλάσθη ὁ ἄνθρωπος, τὸ παποῦτσι ἦτο ὀλοτελὸς ἀγνοστον, κρῶνον διὰ τὸν δὲν ὑπῆρχον παταλαιά, κατασκευάζοντες κερφὰ, καὶ δεύτερον δὲν ὑπῆρχον μεθυσμένοι, σπᾶντες τὰ πόδια καὶ γαμιζόντες τοὺς δρόμους μὲ γυαλιὰ, ἀντικείμενα ἐχθροῦτα διακείμενα πρὸς τὴν γυναιότητα τοῦ ποδός!

Ὁ κυριώτερος, ὅμως, λόγος, ὁ ὁποῖος μὲ κατακαίθει περὶ τῆς ἐσθλοῦς κατῆς, εἶναι αὐτῆ ἡ Γραφῆ, ἡ ὁποία ρητικῶς λέγει, διὰ, μετὰ τὸ προσωπικὸν ἀρῆστημα, ὁ θεὸς ἐβλάστηεν ἐκ τοῦ Παραδείσου τοὺς προσωπαιότους, ἐνθ' ἂν εἶχαν κακοῦσια, θὰ εἶλεν, διὰ τοὺς ἔδωκε τὰ παπούτσια ἐπὶ τὰ πόδια!

Κατὰ δευτερίαν, καὶ ἔραϊς τῆρα δὲν μπορούμε νὰ ποῦμε τὴν λαϊκὴν αὐτῆν φράσιν, διότι δὲν ὑπῆρχον οὕτω κακοῦσια, ὥστε νὰ τὰ διδρῶν ἐπὶ τὰ πόδια, διὰν σκεπτόνται τὰ πόδια μας!

Μετ' ἔρχεται νὰ σκεπῶ ἀπὸ τὸ κακὸν μου, διὰν ἐπιλογισθῶ, διὰ πᾶσαι κατὰ ἄηρξον καὶ γὰρ κακοῦσιμαί!

ΕΝΕΤΙΑ

(εντύχεια από σελ. 265 και 266)

Ιστορία μικρά και μεστή τέσης λαμπρότητος, καθώς θα ήθελεν ή ιστορία της Ένετας, δέν ήδύνατο, εμήν τά συγκριτομένη εν τή πόλει εκείνη μνημεία περιλαμπετα, προς τά όποια πάντες στρέφονται με περιέργειαν όμοια και θαυμασμόν.

Καθ' έκαστον έτος χιλιάδες ταξιδιωτών έκτείνονται τάς περιουσίας μέγιστος αυτής δια τά θαυμάσιον τήν λαμπρόν ταύτην πόλιν του Άδρια, ήτις λόγω της μοναδικής θέσεώς της, παρουσιάζει θέαμα πρωτοφανές και αξιοζήλον.

Δέν άδάρχει, άλλως τε, πάλι ε εδρωματική περιουσίατος περιουσίας της Ένετας. Έκτισμένη, ως είπαμεν, επί 118 νήσων, εις άποστασιν 2 1/2 χιλιομέτρων από της Ήραδος, είναι ή μόνη πόλις, ή όποια συγκοινωνεί σήχι δι' οδών, άλλα διά διαφύγων αντί άμοιβών, κυκλοφορούν γόνδολαι, και τά μέγαρα της έχουν προσφέρει ιστορημένας προς τάς όγους έκείνης λαμπρότητος.

Άλλ' έκτός του περιήγου αυτής σχηματισμού, του εώσον άξιοθέατον, ίδού, ότι τά καλλιτεχνικά της μνημεία την παρουσιάζουσιν ως έν μουσειον έργων άρτίων και έλαττωδών.

Δέν θά ήτω άδύνατον, έν τή αυτοκρατίη ταύτη οικιαγραφία της πόλεως, τά τά αναφέραμεν.

— Ιστορικά της Ένετας μνημεία.

Τάς νήσους, οι όποιαι άποτελούν τήν πόλιν της Ένετας, άποτελεί εις δύο μεγάλα συμπλέγματα ή κυλουμένη Μεγάλη Διούρη, έχουσα μήκος 2 χιλιομέτρων και πλάτος 30—50 μέτρων. Αι όχθαι της διούρουσ αυτής, ή όποια είναι ή μεγαλύτε των 157 διαφύγων της πόλεως, κοσμοποιται από μεγαλοπρεπών μεγάρων.

Έν τών δύο συμπλεγμάτων, τό καλούμενον: Ένετόν της Διούρας, έν τή καίται ή πλατεία του Άγίου Μάρκου, ήτις τό μεγαλύτερον. Τό έτερον καλείται: Ένετόν της Διούρας ή του Σάιου.

Αι όδοι της πόλεως, άπολυθεύσαι τήν διεύθυνσιν των διαφύγων, είναι έλλειρωδεις και κατά τό πλείστον στενωπώσαι. Τό κλίμα αυτής, καίτοι όγρον, είναι τή συνεχώς μεταβολή των άνέμων, δέν είναι, εν τούτοις, υψιστον.

Έν τών 378 γεισιών, οι όποια έκτεταγμένους τάς διούρας, σημαντικώτατα είναι ή λεγομένη γεισιον του Ριάλτου, κατασκευασθείσα τό 1591. Η γεισιον του Τε Άγους, μία από τάς ένιστάς τήν πόλιν μετά της ήπειρου, χρησιμεύει άποικιστικώς εις τήν άνηρωσαν του οιδιροδρόμου και έχει μήκος 2,601 μέτρα. άποτελείται από 332 τόξα.

Έν τών κυρίων της Ένετας τήν πρώτην κατάγει θέσιν ή τάς του Άγίου Μάρκου. Τό όνομα του άνεγέρσαντος αυτήν άρχιτέκτονος, κατά τόν δόγμα των αϊών, επί του δόγου Πέτρου Όρσέλλου, είναι άγνωστον, άλλα τό έργον αυτού διατηρείται έν άκέρει τή μεγαλοπρεπείη του.

Είναι κοίμα βοζαντιακή και οσμανική ουνθου. Πάντα οι τέχναι έν άριστη κατασκευήσαν αυτήν. Έκεί είναι οι τέσσαρες όρειχάλκιναι ίσπει, προς όποιους ή Έρσικός Δάνδολος ήρπασε τό 1205 από του Τραπεζουίτου της Κωνσταντινουπόλεως, και οι όποια, έσφαλμένας άπέδιδοντο εις τόν Λόκατον, έν τή είναι έργον τών σμασιών πρώτων.

Οι Γάλλοι μετέφερον αυτούς τό 1796 εις Παρισίους, άλλα μετά 15 έτη ήναγώσθησαν τά τους έκπαιζόμενοι.

Και οι άλλοι της Ένετας κοίμ βοζαντια καλλιτεχνική και ήλιον.

Τά δημόσια μνημεία της Ένετας άνατομα τά άμφισχητήσαν τά κοίμια προς τά καλλίστα της Εύρώπης.

Τό Δουμικόν Μέγαρον είναι μεγαλοπρεπέστατον άρχιτέκτον, καθ' ή λέγεται, κατά τόν έκαστον τέκτονον αϊών, από του μετά του Μάρκου Φιλίππου άποικιστικώτατος Φιλίππου Καλαβριού. Περιστοιχιστά βίβλιοθήκη, μουσειον, αναμνηστική. Έν τή αίθουσα του Μεγάλου Στρατοειδους άδάρχει ή Δίεη του Παράδεισου, έργον του Τυτορέτη, και άλλοι αϊόνια, παρουσιάζει δόξα ή πολιτική και ήλιος σπηλις, και καθιστάσαι πολιτισμόν τήν έκεί πανταχούθεν.

Έν τή μουσειώ, μεταξύ άλλων, εύρίσκονται πολλά έργα της άρχαίας τέχνης, έν τήν έθιολογώτατον ή θεήσαν Γαλιέης.

Η βιβλιοθήκη περιέχει περιουσίατος από τους 80.000 τόμους και χιλιάδες χειρογράφων, εν τών όποιων πολλά καλλιτεχάται.

Από της γεισιών των Σικταγρών μετέφεροντο οι άγγελματικά από του Δουμικού εις τό παρακαίμενον μέγαρον, ένθα συνεδρίαζε τό Έξουσιακόν Δικαστήριον, προς άκούσασιν τήν κατ' αυτών άποφασιν. Η έπισημική της γεισιών, ή τόσον όνομασική, όφείλεται εις τήν Ολιβεράν έκείνη σπηλήν, τήν σπηλιάν Ιερατοληφουίαν.

Τό άκαταστάτον είναι εύρύτατος περιβόλος, προστατευόμενος από ισχυρών τειχών και πύργων. Έν τή πλατεία άγίται ή όρειχάλκινος στήλη, τήν όποιαν κατά διαταγήν του δουκός Μαρζουίνου έχουσα ή Άλβεργίτης τό 1593 και έν τή άκτιή παρουσιάζει άλληγορικώς ή ίσχυρ της Ένετας.

Έκεί είναι και οι τέσσαρες μαρμαρίνοι λέοντες, τους όποιους ήρπασαν ή Μαρζουίνου ή Έλλάδος τό 1687.

Τό θέατρον του Φοίνικος είναι έν από τά πλουσιώτατα και κομψώτατα θέατρα της Εύρώπης.

Έν τή Άκαδημία των Ωραιών Τεχνών είναι άποθησαυρισμένοι πίνακες όνομαστικών ζωγράφων, μεταξύ των όποιων πρωτίτοι ή μετίστασις της Παναγίας από Τυτοιατου.

Έν τών πλατειών της πόλεως καλλίστη είναι ή του Άγίου Μάρκου, της όποιας μεγαλοπρεπέστατη, και ίσως μοναδική, είναι ή άποφισ. Έχει μήκος 175 μέτρων και πλάτος προς τήν κρούσων του Άγίου Μάρκου 80 μέτρων και προς τά άνάκτορα 56. Περί αυτήν κίνται τά ώρα όικια των έν Ένετασ μνημείων.

Ο Πύργος του Ορολογίου, άναγερθείς τό 1496, είναι κομψώτατος και πολυτελέστατος. Τό δέ Κοδωνοστάσιον του Άγίου Μάρκου, έχον ύψος 98 μέτρων—συμπεριλαμβανομένου και του έν' αυτού άγγέλου—και πλάτος περί τήν βάση 12 μέτρων, άσολόζει του πλείστον μέρος της πόλεως. Τά θεμέλια αυτού έτέθησαν τό 992.

Ιδιαιτέρων σημασιών δια τήν Ιστωρίαν των έλληνητικών γραμμάτων έχει ή Ένετία ως έδρα των όνομαστικών τυπογραφείων, έν τή προσήλθον κατά τήν αναγέννησιν αι έκδόσεις των άρχαίων Έλληνων συγγράφων.

Μεταξύ των τυπογραφείων, τήν πρώτην θέσιν κατέχον τά τυπογραφεία των Μανωτίων και του Καλλιέρου. Άλλα και εις τους κατόπιον χρόνους ή Ένετία έμεινε κέντρον της έκδοτικής ήρασις των Έλληνων φιλολόγων. Και υθν έτι έν τών τυπογραφείων του Φοίνικος προέρχονται τά πλείστα των ήμετέρων έκκλησιαστικών βιβλίων.

Τοιαύτη είναι Ιστορικώς και καλλιτεχνική ή Ένετία, τήν όποιαν ή εδρωματικός πόλεμος έφραγεν εις άλλον είδος άμικαιρότητα.

ΠΕΖΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΧΕΙΜΩΝΕΣ

Μή φοβηθήτε τόν χειμώνα, που έπλώγει εις τά λιθάδια τήν έρημίαν, που έχει νεκρώσει τους άγρούς από τά λουλοθδία των και αιγήσει κάθε πουλιού τρυφερό κελάδημα.

Άς κλαίουν οι κήποι τήν στήρησιν των λουλοθδίων, άς νοσταλγοθν τά κλαδιά τήν έκάνοδον των πουλιών και των φύλλων, άς στενάξουν τά δένδρα εις κάθε φύσημα του βορρά.

Δέν είναι χειμών!

Μή παραχθήτε, όταν άκούετε νά συρίζη με μανίαν έξω ή άνεμος, που έρχεται από πολύ μακρού, από τά κατωμένα βουνά και τάς χιονισμένας δευράδας.

Άς φέρη εις τά κτερά του τήν μητρήν περιπέτεια και τήν παγετώδη άσπείην, ή

σειη μανιωδώς τά δένδρα, άς περνά με όρμην από τά παράθωρα.

Δέν είναι χειμών!

Μή πτοηθήτε, όταν βλέπετε τήν θάλασσαν νά μυκάται, νά κυλίη ύπερύψηλα κύματα και νά φουσκώνη άπειλητική, καθώς λυσσασμένο λεοντάρι.

Άς άναστατόνη τόν πόντον ή τρικυμία, άς ταράττουν τά βάραθρα οι άνεμοι, άς κλυθωνίζη ή λαίλαψη τά πλοία, που ποντοποροθν. Βλέπετε συντρίμματα έδώ και έκεί, διακρίνετε ναυάγια;

Ναι όμως δέν είναι χειμών!

Μή πειραχθήτε από τό χιόνι, που έξω πίπτει πυκνόν και σκεπάζει με τό κάτασπρο νεκρικό του σινδώνι κάθε τι, που εύρίσκεται κάτω από τόν όρίζοντα.

Άς πέριτη τό χιόνι, άς στολίζη με κρύσταλλα και με πάγους τά γυμνά των δένδρων κλυδιά, άς σκεπάζη τους κήπους και τά λιθάδια με τήν κάτασπρη σινδόνα του, άς περνά από τήν στέγην σας και άς εισδύη από τά παράθωρά σας άκόμη.

Μή πειραχθήτε. Δέν είναι χειμών!

Μή μελαγχολήσετε, διότι ή ούρανός έχασε τό γαλάζιο του χρώμα, ότι είναι τώρα σκεπασμένος με τά πυκνά σύννεφα και ότι τό τερρόν χρώμα του έχει έπιστρώσει μελαγχολικά τήν άσπιλον γλαυκότητα του ούρανού μας.

Άς κυριαρχοθν τά σύννεφα εις τό στερίωμα, άς χαρίζουν τό χρώμα των εις τό ιδικόν του, άς τρέχουν σαν άρματηλάται επάνω εις τους ούρανίους στίβους του.

Μή μελαγχολήσετε, και αυτό δέν είναι ή χειμών!

Άλλά που είναι;

Έξω, εμπορεί ν' άνθοθν τά λουλοθδία, νά κελαιδοθν τά πουλιά, νά σκορποθν μυρωδιές οι κάλυκες. Είναι δυνατόν ή ούρανός νά είναι χωρίς σύννεφα και ή θάλασσα γαλανή και γλυκειά.

Άς είναι έξω άνοιξις, άς επικρατή θάλπωσή, άς ερωδιάζουν οι κάμποι, άς είναι στολισμένοι οι κλάδοι με φύλλα, άς τελοθν όλα τάς πανηγύρεις των...

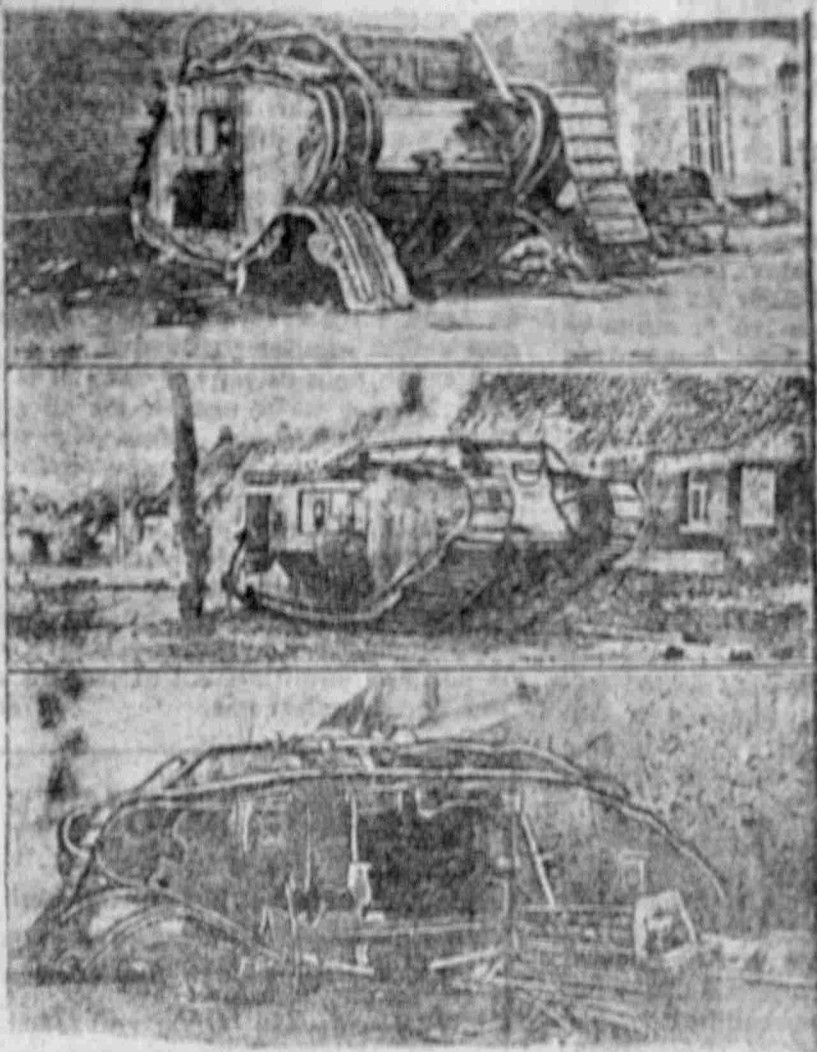
Εμπορεί νά είναι ή χειμών, και νά εύρίσκεται μέσα εις μία καρδιά παγωμένη, σε μία ψυχή, που έρήμωσαν ή κρύος βορράς του κόρου και της άηδίας, σε μία έπαρξη, τήν όποιαν εδάμασαν ή κόνος, ή ευφορά, ή έγκατάλειψις.

Οι έκεί εύρίσκεται ή χειμών! Αλλάν φοβηθήτε τον, διότι ή χειμών αυτός είναι μακρός, είναι χειμών χωρίς έλπίδα άνοιξως.

Θύμας.

Η αποτυχούσα επίθεσις των τεθωρακισμένων αυτοκινήτων παρά την Καμραί.

Άγγλικά τεθωρακισμένα αυτοκίνητα καταστραφέντα.

Τυνοί και Άγγλοι αιχμάλωτοι.

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΙΘΕΡΑΣ

Όταν ο Όραστης καταδιώκετο από τας Έφοι- νους, κατέφυγεν εις έν υπήλιον διά τήν πρυμνή. Όταν ήγά, προχθήσ, καταδικασμένη από τόν αρχι- κρογάντην τού τυπογραφείου, κατέφυγον εις ένα... ζυθοπωλείον.

Τί να γίνη! αετό θα είπη ήβελις. Η λογαία μυθολογία έφαντάσθη εις Εόμνι- δας πόρπηνα γυναικεία, με μαλλιά άνεμιζόμενα, με άδους εις τούς χείρας. Σήμερον, δι' έμέ τούθλά- χιστον—δύο φορές τήν εβδομάδα—Έφοινός είναι ο Αρχικρογάντης τού τυπογραφείου, ο οποίος, ένφ κατά τά άλλα είναι καλός και θαυροβούμενος άν- θρωπος, κάθε παραμονήν τής έκτυπώσεως τού άλλου άγριού, έπισείει ένα κενόν συνθητήριον και δομή καν' έπάνω μου!

— Τό χρονογράφημά σας, μου λέγει, τό χρονο- γράφημα, κέρτε, θέλωμεν όίην.

Και εις τήν φωνήν τού άνθρώπου αύτου τρέ- μω, καθώς θα έκρομα, έν ήκουα τήν καταδικήν μου εις Ιούβια δεσμά ή εις Ιούβιον ενφυγικόν βίον—είναι τό ίδιο.

Έδω άκριβός έχω να κόμω μίαν φιλοσοφικήν παρατήρησιν και όσον θέλει ή φωνήν ή φίλος θεώρησι, ότι έπεισοδός εις τό άγριότητά του θέματα.

Θά ήλεγ, λοιπόν, ότι έκείνο, τό όσείον προξεί- νει τήν τέτυχίαν τού ένός, δημιουργεί τήν δυστυ- χίαν τού άλλου.

Άκούω ότι έπάρχουν άνθρωποι, οι όποιοι είναι πολύ δυστυχείς, διότι ή χείρας τού άλλου δέν τούς έκτερείται τά δημοσιεύον κάθε φορά και ένα λόγον των, και άκριβός ή ίδιος χείρας, ή κενός, τού άλλου με κέρμει δυστυχί, διότι δέν μ' άφίνει διάλου να άναπνεύσω.

Άλλ' έστω! αετήν τήν φωνήν θα άπεργήσω, και τήν ός είσάθνομαι να προσγγίζω ή Έφοι-

νός μου, ματωρισμένη εις άγριατοιχοθήτην, τό σκάνω και χάνωμαι εις ένα ζυθοπωλείον. Κάθο- μοι σε με γυνιά. κοντά σε ένα τραπέζι, και παραγγέλλω ένα δεσμά—είναι τό δικαίωμα τής διαμονής.

Τό ζυθοπωλείον είναι σχεδόν έρημον, είναι κήπος έντορις και ή καθείς από τούς θαρδάνς του έχει τός εργασίας του άκόμη, εργασίας. οι όποιοι θα τού άπικέψουν να κερδίση περισσότερα και, φυσική τή λόγω, να τή περισσότερα.

Άλλά όσον ή όρα περνά, τόσο και να τους ένας-ένας, άνοιγουν τήν πόρτα και κίθουται ή καθείς εις τό συνειθισμένα των τραπέζια. Όταν έμβόινουν όλοι είναι ό,τι είναι. Φέρουν άκόμη μαζί των τής σκέψεις των, τής άσχολίας των, τής σπουτούρας των. Είναι έμποροι, μιστάι, έμπορο- έκάλληλοι.

Ο ένας συλλογίζεται, ότι από κάποιαν σημασι- νή άγοραπωλείαν έκέρδιση λιγότερα από όσα ένας άλλος, δειότερος, ότι δέν κατάφερε κάτι κα- λόν και ή τρίτος τήν καταόδη, που τού έτρέβηξεν ή παραφάνης του.

Και με αετήν τήν διάθεσιν κίθονται στέ τρα- πέζια και διατίσσουν τό κέρτε.

Δέν προτιμώ πολύ όρα και, ίσπεδή ή Μένγγες άρχίζει να διψά, παραγγέλλεται και τό δειτέρα. Ο μεζές τάχα παρουσιάζει μεγαλειώσαν ποικιλίαν και δι' αύτό τό κέρτε φθάνει σντομαίτερο.

Όταν, μάλιστα, έχω κωλοφορής τό τέταρτο, τότε μία εις τούς κωποός των αγάρων και τός άνθυμώσεως τού άλλου δέν κωποθέται να δια- κηρίτω κένενα από εκείνους, τούς δειότες ήβελις εις τήν όρχήν. Όλοι έχουν άλλόδη.

Ηλλάξον χωρίς να άλλάξουν από τός θέσεις των, χωρίς τό ματωρηθεόν διάλου. Είναι άκόμη οι έμποροι, οι μιστάι, οι έμπορο-έκάλληλοι.

Άλλά κένεις άπ' αύτούς δέν είπαι ό,τι ήτο.

Ο ένας ήχίωσε τήν έκτερησίαν άγοραπωλείαν των, ή δειότερος τήν άνεπιανότητά του, ή τρίτος τήν καταόδη.

Κάθε ένας άπ' αύτούς έχει άνοβή και μερικά σκαλοπάτια εις κήν ζυθήν—είναι τούλάχιστον βα- σιλύς, έκατομμυριοχός, Άδωνις. Τί μου λέγετε; Ποιός είναι έκπνότερος, κωποότερος, εφνέστε- ρος, παρακαλώ, άπ' εκείνον, που έχει τρέβηξεν τό τέταρτο;

Και τό γκασόνι κωκλοφορεί τώρα μεταξύ εφ- τυχών, μεταξύ άνθρώπων όπείτης εδαιμονίας.

Οι κωποί των αγάρων και οι άνθυμώσεως τού άλλου είναι κνίσσα Όλόντου, είναι θυμίαμα δόξης, είναι άνθυμώσφαιρα, εις τήν όποιαν κωποί τού δειτέρα ως άγγελος.

Υπό τήν πίεσιν των κωποών αύτών γανθεται ίδίαι μεγαλοφείες, συλλαμβάνονται σγείδια άντι- ρώδη γάμων, τό όποια όμως βαστούν άλίγα λεπτά.

Είμαι εύτεχής. Εύτεχής όχι δι' έμέ τόν ίδιον, άλλό δι' εκείνους, που είναι τόσα γόσω μου. Τί χαρά, να περιβάλλεται κένεις από ένα κώρον εφ- δαιμόνων! Και από τήν έκίδουσιν τής εδαιμο- νίας αύτης, τωρίζω, ότι είμπορώ να δημιουργήσω χιλιάδες χρονογράφηματα.

Σηφόνωμαι διά να φύγω. Εις ένα τραπέζι, κοντά εις τήν είσοδον τού ζυθοπωλείου, διακρίνω τόν άρχικρογάντην μου.

— Θα ήβητε διά τό χρονογράφημα, τόν λέγω, έτοιμος να έκποσά τήν έκίθεσιν του.

— Που χρονογράφημα; μ' ήρσπη με περι- έργισαν άγνώστον.

— Διά τό χρονογράφημα τού Όλα, τού λέγω, πρό άλίγου δέν μου τό άγροούτε;

— Προς άλίγου... Ναι... έχτε δικαίω, προσά άλίγου ήρον σπυ... χρισ... θέτε; τόσα... δέν με βλάπτει; έκίθεσιν... τόσα άκριβός τόν κωποότον λαχτόν... είμαι κωποός... θα... ίδρίσω όγία... ίδιό μου μέγλο... τυπογραφείο... και, άν δέ- χαστε, θα ός διορίσω σπυ... χρισ... όίτην έκεί.

Έκίθεσιν, ότι κένεις λαχτόν δέν έκληρώθη από μία άρεα και σντομαίς κένενα θαυμα δέν έχανον. Έκείνο, που ήγνε μόνον, ήτο ή κλήρωσις τού κένετον ποιητιού. Αύτό είχε κέρμει τό θαύμα του.

(συνέχεια από σελ. 262)

— Δέν είμαι άχόρταγος, είπεν ό Ραμπέρ με έκφρασην γλυκύτην μέγιστην. Δέν ζητώ τίποτε άλλο, παρά τό μεροκάματο. Θέλω νά ζήσω έγώ και τό παιδί μου.

— Και ποιός σου λέγει, ότι τό παιδί σου δέν θά έχη νά παλαίσχη μίαν ημέραν με δυστυχίαν χειροτέραν;

— Αιτός! ό 'Ιάκωβος! έφώνηζεν ό Ραμπέρ με φρίκην.

— Έγεννήθη πτωχός και ό' άποθάνη πτωχός.

— Θα έργασθώ.

— Μπα! και σύ άκόμη είργάζεσαι!

— Λοιπόν και ό 'Ιάκωβος θά πεθάνη καθώς έγω είμιος.

— Ό' άποθάνη, ίσως, κατηγορούμενος επί έγκλήματι, καθώς σύ.

— 'Α! ήλθετε, λοιπόν, έδω διά νά με παιροήσετε, διά νά μεθ' άποσπάσετε την τελευταίαν άκτίνα της έλπίδος; ποίος είσθε; ού; έχω ιδεί έκαί μέσα με τό περισσοφρον είς τό χέρι. 'Αφήστέ με' έσκοτώσατε ένα άνθρωπον. Τό έγκλημα, διά τό όποιον με κατηγορούν, οείς τό διαπραχάτε και τολμάτε νά έλθετε... έδω... και ούς άφίνω νά μιλάτε, νά με βασανίζετε... 'Α! όχι! όχι! θά ούς καταγγείλω, θά ούς σύρω πρό των δικαστών. Αύτοί θά με πιστεύσουν, ούς τό λέγω! θά με δικαιώσουν.

— Προσπάθησε, είπεν ό Μορτάλ.

— Και πιστεύετε, ότι δέν είμφορώ νά τό κόμω ούτό; Νομίζετε, ότι δέν θά μ' άφίσουν νά ούς

πείθεισθν πρόβατον; Μά άρισμένως είσθε τραλλός!

— Όχι, πόσον τραλλός, δσον τό τορίζετε.

— Και τόρα, τί θέλετε από έμέ; ήρώτησεν ό Ραμπέρ, συγκεντρώνων τούς δονήσεις του.

— Έρχομαι και ζητώ νά ούσω τό παιδί σου, τό παιδί αυτό, τό όποιον είναι καταδικασμένον είς δυστυχίαν. Έρχομαι νά τό κόμω πλούσιον και εύτυχισμένον.

— Πλούσιον; εύτυχισμένον;

— Ήμισοτες νά όμιλούν γιά μερικόν γονείς, οι όποιοι παλεόν την ζωήν των είς έτοιμιάς άσφαλειών, και μίαν ημέραν αυτονουοθν, διά νά κληροδοτήσουν είς τό παιδί των μίαν μικρόν περιουσίαν; Αιός, βέβαια, είναι άπλοθν και φοβερόν, αλλά μέγα 'Ο άνθρωπος έχει τό δικαίωμα νά διορθώνη την τύχην της ζωής του. Λοιπόν, ούς προτείνω αυτήν την διορθώσιν.

— Είς έμέ;

— Μά έννοε; ή ζωή του παιδιοθ, του Άναπάτε πόσον, κούμαται είς τό χέρι σας. Ζωή άλευθέρα, ύπερήφανος και πλουσία. Πολύ λίγο ού ένδιαφέρει νά μάθης γιατί' έσκώτωσα, ούτό είναι ή αλήθεια. Άπαιτούν οι άνθρωποι νά εύρωσιν ένα άνθρωπον, ένα ένοχον. Σό είπέ: «ό ένοχος είμαι έγώ» και εύθός ό υίός σου θά γίνη πλούσιος. Πλούσιος, έκούεις; πλούσιος, δηλαδή θά κινήται κατά την θέλησίν του, θά πηγαίνη, θά έσχηται, θά σκέπτεται, ό' άγαπή, ό' άνακνή. Θά είναι πάν ό τι είμφορεί νά γίνη ένας άνδρας' θά είναι εύτυχής, και όμως ού δέν θέλει. 'Ελα Ραμπέρ, άπάντησε, δίνεσαι;

— Τι; ήρώτησε παραγμένον ό Χρήστος;

— Τι, την τύχην σου.

— Θέλετε νά είπώ: «έσκώτωσα!» έγώ; θέλετε νά όμολογήσω, ότι...

— Θέλετε, ούς έρωτώ έγώ, ό γενικός εισαγγελεύς ν' άποδείξη τό έγκλημά σας και νά καταδικασθώτε, χωρίς «έ» νά έκωφεληθώτε;

— Μά ούτό, που μεθ' προτείνετε, είναι άτιμία!

— Είναι συμφωνία, είναι ύπόθεσις. Σας άγοράζω μίαν όμολογίαν και την πληρότη.

— Ζεύρετε, ότι είσθε φοβερός, είπεν ό Χρήστος

μέ όσάνην άφείλιαν, μη δυνάματος νά πιστεύω, ότι ό άνθρωπος αυτός λέγει την αλήθειαν και ότι έκδοξος είς την πραγματικότητά τόσον θρόνος.

— Όχι, λοιπόν, έγνωρίζετε είς την ζωήν μόνον πρόβατα; είπεν ό Μορτάλ με ειρωνείαν' ούτε ή συνάντησις του λίκου ούς τρομάζει;

— Έσταμάτησε και έμεινε σιωπηλός μερικόν λεπτά.

— 'Ακόμη μίαν φοράν, επανέλαβε, ούς προτείνω νά έκωφεληθώτε από αυτήν την διαβολικήν συμφωνίαν. Σείψου. 'Εγώ δέν άγοράζω τίποτε άλλο, παρά την ψυχήν σου, διότι τό σόμα ούτό τό άσθενικό δέν σου άνήκει πια. Θά θεωρασθής την έαυτόν σου; προσπάθησε! θά διαμαρτυρηθής; άδύνατον. Είναι πλέον τό σόμα. Τό έγκλημα και ή εύθύνη του όλη έχει πάσει επάνω σου και ού περισιγγεί δυνάται.

Διακόση πρός στιγμήν' έταίνα ίζημολογήσασ:

— Σείψου καλά' κρατείς είς τό χέρι σου την τύχην του παιδιοθ σου. Δόσε είς τούς δικαστάς σου την ζωήν σου στήν, την όποιαν θά πάρουν, έσο βέβαιος και χωρίς νά τό θέλεις, ή αν δέν την πάρουν οι δικαστάί, θά την πάρη ή άρχούσια. 'Υπόγραψε με μίαν λέξιν σιματηράν την όμολογίαν της δουλοφονίας του Λαβερόθι και τό παιδί σου, είς ηλικίαν είκοσιν έτών, θά είσπορήξη από ένα συμβολαιογράφον διακοσίους γιλιάδες φράγκων, τός όποιος έχω καταθέσει και αίτανος θά του άνήκουν από τόρα, αν θελήσασε. (άκολουθεί)

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ "Η ΒΙΟΛΕΤΤΑ,"

Μεγάλη συλλογή γυναικείων και παιδικών επίλων.—Κλωσάι και νήματα παντός είδους. Συλλογή μεγάλη βελούθων κλπ.

378—Μεγάλη 'Οδός του Πύρου—378

έναντι του Συναδ-χείου «Χειδισιά».

Τηλέφ. : Ρόρα, 790.

(συνέχεια από σελ. 270)

Εύρισκων, ότι ή συνουμία Σούαν 'Αλλάνδ ήτο άνόμοστος διά την δόξαν μάς 'Αραβέλλας, της ήγόρασεν εν έξοχικόν σπίτι είς τό Γαλήν Κίου, παρά την θάλασσαν. 'Η 'Αραβέλλα άφήκε την μητέρα και την θεϊάν της είς τό παλιό σπίτι και αυτή άήγη νά κατοικήση είς έκαίνο, τό όποιον της ήγόρασεν ό Λόουελ.

Απίστησεν άραβία, όλογα, μέγατα είς την πόλιν και είς την έξοχήν, έδιδε γύματα, πορτές και είλασε προς αυτήν την προσοχήν όλου του κόσμου της; Νέος 'Υόρκης. Ξετίθησε πόρα πολύ είς την ζωήν εκείνην, ούτε παρητήθη από την πρώτην της σκέψιν νά καταστρέψη τον τραπέζιτην. Νά τον παρηδέσθ ούτον και τό καταλόβη την περιουσίαν του, τυρφευομένη κείτον, ήτο ή' αυτήν προτιμώμερον.

Τότε θά είχαν επί της Μαιρης την έπιβολήν μητρικήν. 'Ο! ούτό θά άπειλάει διά την άουδόν μοναδικόν θρόνον.

Έταός όλίγου έχω κοιότην έπιβολήν επί του Λόουελ, ούτε ούτος την εκήτησεν είς γύμον. Απετόλμα άρραβέντος άπτελλήγασεν. 'Ο Λόουελ, εν τούτοις, είχε διατίσει, συλλογίζμενος, ότι ό γαμβρός, που ήθελε νά κόρη ήτο άντεραστής του. Ούδείς άρραβέλλια και τούτοις από της ημέρας του έπισκοπίου του 'Ουτοναγέ. 'Αλλά ή 'Αραβέλλα, όμολογήσασα είς τον τραπέζιτην, ότι δέν την συνίδεε τίποτε προς τον Μονταρέ, τον έκαμα νά πιστεύω, ότι ήτο ό πρώτος κατακτητής της καρδίας της.

28.—'Ο γάμος του Λόουελ.

Όταν ό 'Ερρίκος άπέστρεψεν από την περιόδειαν του, όπίστη νέαν άπογοήτευσιν. 'Ολη ή Ν. 'Υόρκη έγνωρίζε τά σχέδια του γάμου του Λόουελ. Αιός, βέβαια, ήτο κατ'ερανοβόλον διά την Μαιρην.

— 'Ας σπατάληση την περιουσίαν του, έλεγεν εκείνη είς τον 'Ερρίκον, ή; καταστρέψη, ή; εκόρδισεν' ούτό είναι δικαίωμα του, κείναις δέν είμφορεί νά τον άμφοδίση, με άνδιαφέρει πολύ όλίγον' αλλά νά μεθ' κείνη μετρούη την έχθράν μου, ή! όχι' ούτό είναι παντελώς άδύνατον, κρέκει νά τό άμφοδίσουν.

— 'Αν έπήγαίνα, άρά γε, είς την δ. Ούέλιερ, ίσως την μετέπειθον.

— Πιθανόν! άπήντησεν ή Μαιρη με ήρος τηλαίας φωνήσιν, ότι διατηρείτε επί της σοειδοθ μεγάλην έπιστροφήν!...

— Αιός είναι ή έμπιστοσύνη σας, την όποιαν μεθ' παρέχασε είς τον λόγον μου;

— Δέν άρραβέλλια είς τον λόγον σας' εν τούτοις, είμφορεί νά συμβή σέ ούς κατ' άπόροπον' ή 'Αραβέλλα είναι τόσον άφραία!

— Μαιρη, ή; μη επανερχόμεθα είς τό παρασμένα μη χειροτερέστε την κατάστασιν. Θά συζητήσωμεν και θά φιλονεικήσωμεν όργότερον, αν ούτό είναι άπαραίτητον διά τον χαρακτήρά σας. Την στιγμήν ούτην προκείται νά άποφύγομεν τό κλήγμα, που μεθ' άπειλεί' όμλήσαστε προς τον πατέρα σας, κείναις του νά έννοήση την τρέλλαν, που θά κόρη. 'Εγώ θά όμιλήσω είς την δ. Ούέλιερ.

— Όχι! έφώνηζεν ή Μαιρη, ούς τό άπαγορεύω! Προσπάθησασε νά μεταστρέψαστε την γνώμην του πατέρα μου, αλλά δέν θέλω νά όρμήσω κέρμαν χάριν είς την έχθράν μου.

Ό 'Ερρίκος άμίλησε τον Λόουελ. Αιός τον άφήκε νά όμλήσαση χωρίς νά τον διακόψη ποσός, όταν δέ έταλείσασε, του άπήντησεν, ότι είχε ηλικίαν διά νά σκέπτεται και νά κέρμη κατό τός όρήςεις του.

'Αποθ' λοιπόν δέν κατάβηθετε τίποτε ό Μονταρέ από τον Λόουελ, παρά την άπαγορεύσιν της

Μαιρης, ήθέλησε νά κέρμη διάβημα παρά τη 'Αραβέλλα. Την έγνωρίζε τρελλήν, αλλά δέν την έφαντάζετο διαφθοραμένην. 'Η κόρη αυτή του άγίνετο έμποδίων είς την ζωήν του, άφου προηγούμενος προσεπάθησε νά τον καταστρέψη.

Έκρεσεν, άρά γε, νά ύφίσταται άγογγύσως αυτήν την μεροσίαν κατάστασιν;

Δέν ήτο προτιμώτερον, άρά γε, ούτός, άνήρ εύφυής και ίσχυροθ χαρακτήρος, νά παλαίσχη κατά της έχθρας ής έπιδρόσεως μεθ' περιουσιωμένων ίδιων κόρης;

Εύρίσκειτο επί της προκυμαίας μετοβαίνων είς τό Γαλήν Κίου, δια έσταμάτησεν είς τό μέσον της όδοθ του από σιρών παρατεταμένων γαλώτων, προσερχομένων από τινα όμάδα. Έκτερωσε διά νά ίδη ποιον ήτο τό αίτιον της τόσης φαιδρότητος διά την όμάδα εκείνην και ήρώτησε τί τρέκει. Τού άπήντησεν:

— Είναι είς 'Ινδός!

(άκολουθεί)

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ό ειδικός περί την χειρομαντίαν κ. Jean Paul δέχεται καθ' έκαστην είς την κατοικίαν του: Μάργουλεν, Μπουγιόσκ Παρκιάν Καπεθ, έδός Αζαμτζή, άρ. 7. 'Ο έπιστήμων ούτος διά της χειρομαντικής του δυνάμεις κατορθώνει νά εκκαθαρώση τό κερδίον, νά κερδήσθ τό μέλλον και νά μεταβάλη την τύχην των συμβουλευομένων κείτον. 'Η χειρομαντία, ή έργασιότη των έπιστημόνων, εκκαθαρείται από την φύσιν των αίσθησιν. Προς διαπίστωσιν της έκαστήσιν του ή; ένα χειρομάντιον, άπαρτήθει έκαί προς κείτον.

ΠΟΙΚΙΛΑ

ΣΥΜΠΑΘΕΙΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟ 'ΑΩ' ΟΛΑ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

—'Εάν δέν ἀπέθνηκαί τις.

Υποθέσωμεν, ἐπί μικρόν, τὴν ἰσορροπίαν τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου ἀνασταλαίσαν. Τί θὰ συνέβαινεν; Ὁ ἀριθμὸς τῶν ζώντων ὑπόθεσιν ἐπὶ τῆς γῆτις σφαίρας θὰ ᾤξανεν εἰς τοσόν βαθμόν, ὥστε ἡ γῆ δέν θὰ ἠδύνατο νὰ περιλάβῃ αὐτόν. Ἡ ἀτμόσφαιρα θὰ μεταβαλλετο εἰς συμπαγή μάζαν πτηνῶν καὶ ἐντόμων, πρῶτον, τὸ ὅποιον θὰ ἠμπούνη καὶ τὴν ἐλοχίστην ἠλιακὴν ἀκτίνα νὰ φθάσῃ μέχρι τῆς γῆς. Ἐκ τῆς ὑπεραφθονίας τῆς, ἡ ζωὴ θὰ συνέτριθε τὴν ζῶην καὶ ὁ θάνατος θὰ καίκεται ἐκ τούτου τὴν ἰσχὺν του. Ἐντός ὀλίγων ἡμερῶν πᾶσα ὀργανικὴ ζωὴ θὰ ἐξηφανίζετο ἐκ τῆς ἐπιφανείας τοῦ πλανήτου.

—'Ιλιγγιώδεις ἀριθμοί.

Ἐν μικροσκοπικόν δν, ὁ τροχοφόρος, τίκειται κατὰ μέσον ὄρον 30 φ. τὴν φουαν. Ὀθῆως, ἐντός ἐπὶ εἰτος, σχηματίζονται 70 γενεαί. Ἐάν ὅλοι αὗτοι οἱ ἀπογονοὶ τοῦ τροχοφόρου ἔζων μέχρι τοῦ τέλους τοῦ εἰτος, τὸ συνολόν των θὰ ἐσχημάτιζε μίαν φανταστικὴν μάζαν, μίαν σφαῖραν, μὲ ἀκτίνα μαγαλιέτερην τῆς τοῦ σύμπαντος γνωστοῦ κόσμου. Οἱ κῶναρες, ἡ φυλλοξήρα καὶ τὰ ἄλλα ἀφίδια, τὰ ὅποια ἐκφυζοῦν τὸν χυμόν τῶν φυτῶν, πολλαπλασιάζονται ταχέστατα. Ἐν ἀφίδιον ἐντός μίης ἡμέρας φέρει εἰς φως 25 ἀπογόνους, τὴν δευτέραν ἡμέραν 25x25 ἦτοι 625, τὴν τρίτην 15,625 καὶ οὕτω καθελεῖς, 10,000 τοιοῦτων ἀτόμων, ελαφρότερα τοῦ αἰθέρος, ζυγίζουσι μόλις, τὸ 1/20 ἐπὶ γραμμαρίου. Καὶ ὅμως 10 συνεχεῖς γενεαὶ θὰ ἐσχηματίζον ὄγκον ἴσον εἰς βάρους πρὸς τὸ βῆρος 1,000,000,000 ἀνθρώπων ἀνα 100 χιλ. ἕκαστος. Καὶ τοῦτο ἐντός 10 ἡμερῶν. Ἡ μύια γενεὴ ἐντός ἐπὶ εἰτος, 29,000,000 φουριων. Κατολιν πενταπλασίου χρόνου ἐλευθέρας ἐξαπλώσεως, θὰ ἐφθάνει εἰς τὸν φανταστικόν ἀριθμόν τοῦ 22, ἀκολουθουμένου ἀπὸ 35 μὴδαικά. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ εἰς τὰ φυτὰ. Ὁ ἰσκόμαρος, ἐκ τοῦ γένους τῶν στρυχνοειδῶν φυτῶν, δύναται νὰ παραγγῆ ετησίως 10,000 ὀπόρους. Ἐντός 5 ἐτῶν θὰ ἴδονατο εἰς μὲ τὸ σύνολον τῆς παραγωγῆς νὰ περιβάλῃ τὴν γῆν μὲ μίαν ἀδιαπεραστον λόχμην.

—'Αναγκαῖον ἀλληλοφάγωμα.

Τὸ κυνήγιον ἐναντίον τῆς ζωῆς λαμβάνει χώραν καὶ εἰς τὰ βῆθη τοῦ Ὠκεανοῦ. Εἰς ἀντακίως, ἢ ἢ κοινῶς λεγομένη μουρούσια, ετησίως γεννῶ 8 ἕως 9,000,000 φ. ρια ἐντός 8 ἐτῶν ὁ ἀριθμὸς οὗτος θὰ ἀνηρχετο εἰς 40,000 δισεκατομμύρια μουρούσιων, καὶ ἰούθ ἢ ἀτμοπλοία ἀνασιελλομένη. Αἱ μεδουσαι καταστρεφονται κατὰ χιλιάδας ὑπὸ τῶν ὕδρευθων μουσοφουρν. Ἐξ ἄλλου, ἕκαστος οἰσμοχῶς μεδουσῆς περιεχεῖ 100,000 μικρῶν θαλασσιῶν ζφουριων. Ἡ φαλαίνα καταβροχύζει εἰς καθὲ ἀνοιγμῶν τοῦ στοματοῦ τῆς ἑκατομμύρια μικρῶν ἰχθύων. Ὅσον περισσότερο εἶται ἡ ἐξοπλιστικὴ ἐπὶ εἰδος, τοσόν περισσότερο τὸ ἔργον τοῦ θανάτου εἶται ταχὺ. Σκοπὸς τοῦτου εἶται ἡ κτηρῶν τῆς ἰσορροπίης, ἐξαι τῆς ὁποίας καθὲ ζωὴ θὰ ἐξῆσθε τελευ. Βεβαίως, ἡ φύσις μᾶς φαίνεται αἰμύδορος. Ἀλλὰ μήπως τὸ τοιοῦτον δέν εἶται μία προβαλεψὶς τῆς φύσεως; Α. Θ.

- Ἡ δ. Χαρίκλεια Μελανιδίου, εἰς πέμπτον κατάλογον, ἐ-έγραψε: τὴν δ. Ζωὴν Κ. Μανουηλίδου (ἐν Πέραν), τὸν κ. Σακερὰν Λαμπρινίδαν.
- Ἡ δ. Ζωὴ Μελανιδίου, εἰς τέταρτον κατάλογον τὴν δ. Ἰάννην Α. Σαμπολίδου (ἐν Ἐσιδάται).
- Ἡ δ. Μαρία Ι. Βολαδάτη, εἰς δεῦτερον κατάλογον τὴν δ. Ἀγγελικὴν Πακαϊωάννου (ἐν Πέραν), τὴν δ. Κορηλίαν Κροκοδείλου.
- Ἡ δ. Θωμαῖς Β. Ἀσμανίδου τὴν δ. Ἐλένην Πολίτου (ἐν Χάλκη).
- Ἡ δ. Τυροφῆ Βαρίδου, δευτέρου ἰδιοκτητοῦ Παρθαναγωγείου ἐν Χαλκηδόνι, τὸς μαθητριάς Μαρίαν Βουσοῦνη, Κλυταιμνήστραν Καμπούρογλου, Ἀγλαίαν Δημητριάδου, Ἀλεξάνδραν Κοτζαμπασιόλη, Φωφῶ Μανωλάκογλου, Ἀναστασίαν Κεφιδά, Ἰουλίαν Χρυσικό, Ἐλένην Μίταρη, Μαρίαν Δημητριάδου, Ἑλλην Ἐδθεμιάδου, Χαριτίνην Γκειδελοπούλου, Κορηλίαν Ζαχαριάδου, Βασιλικὴν Παστουρατζόγλου, Ἀριάδην Μισαηλίδου, Μελανίαν Καμπούρογλου, Ὀλγαν Ἀντωνίου, Μαρίαν Ἰντζεογλου, Ἄνναν Τοκοῦρη, Ἐυαθίαν Γαβριηλίδου, Γεωργίαν Ἀλεξανδρίδου καὶ τὸν κ. Δημήτριον Σκυρόπουλον.

- Ὁ κ. Στυλιανὸς Γρ. Παπαδόπουλος, εἰς τέταρτον κατάλογον τὴν δ. Αἰκατερίνην Ι. Μαυροῦδη (ἐν Φερήκιο).
- Ὁ κ. Ἰούλιος Πολίτης, εἰς τρίτον κατάλογον τὸν κ. Κωνστ. Παπαδόκη (ἐν Χάλκη).
- Ὁ κ. Κίμων Μπέλλας, εἰς ἕκτον κατάλογον τὸν κ. Ἰορδάνην Παπαδόπουλον, φαρμακοποιόν, (ἐν Σκοῦταρι).
- Ὁ κ. Φ. Ραυμόνδος, εἰς πέμπτον κατάλογον τὸν κ. Β. Ἐξιογλου (ἐν Ἀγκόρα).
- Ὁ κ. Κυριακὸς Ν. Ἀθρομίδης τὸν κ. Ἰωάννην Δανιόλον (ἐν Πέραν).
- Ὁ κ. Ἀναστ. Ἀσημακόπουλος, εἰς τέταρτον κατάλογον τὸν κ. Χρήστον Λοιζόπουλον (ἐν Ταταόλοις).

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΤΟΥΡΚΙΚΗΣ

Μουσουλμάνος, κολλίτης κοιτωνικῆς τάξεως, γνωρίζων τελείως τὴν Ἑλληνικὴν, δεχεται νὰ παραδῆθῃ μαθήματα Τουρκικῆς καὶ οἶκον εἰς φοιτητὰς κυβερνητικῶν σχολῶν, εἰς τοὺς προσημαμένους νὰ καταταχθοῦν εἰς ἀνωτέρας κυβερνητικὸς σχολῆς καὶ εἰς τοὺς θελήσαντες ἐν γένει νὰ ἐμάθωσι τὴν Τουρκικὴν γλῶσσαν. Συναστᾶται ἰδιαιτέρως ἐπὶ τοῦ 'Αω' Οἴα'. Πληροφορίαι εἰς τὰ γραφεῖά μας.

ΜΕΓΑΛΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ / Ἀντὶ τούτου, πίνετε τὸν ἀπὸ οἶκα ἀπορρέλλον καφὲν

ΦΑΪΓΚΕΝ

Ἐξαγόμενον ἐκ τῶν σμυρναϊκῶν οἰκῶν καὶ παρασκευασθὸν μετὸν ὅς τιόν μὲ ὀλίγην μόνον ζάχαριν. Ἀναμειγνύμενον μὲ γάλα, δίδει τὴν γαστρὴν κακῶς. Παλεῖται εἰς τὰ καταστήματα Ἀδελφῶν Κωτσῆ, Ἰκκ. Κάλφα, Ἐρμού, Μασίση καὶ ἄλλα, εἰς παντί τοῦ 1/4 καὶ 1/8 τοῦ κίλου, ἀντὶ 100 γραμμάτων τὸ χιλιόγραμμον. Κεντρικὴ ἀποθήκη: Κ. Βίγγουλου - Σουρμελι - Νεγίς καὶ Σα, ἐν Σμυρναῖ. Κοίτησις γὰν. Ἀριθμ. τηλεγράφου 1034 καὶ Ν. Ταπεινὸς καὶ Σα, Χαδισαρόχατον, 77. Ἀριθμ. τηλεφ. 1543, Πέραν.

Ἀρροβῆτες. — Δύο νεαροὶ καὶ εὐαρεμόστοις ὑπόθεσις, τὸν φέρειαν νέον κ. Σιαφρον Σαγγουρίδην καὶ τὴν διὰ πολλῶν προσόντων κικοσμημένην δ. Αἰκατερίνην Μαρκουίζου, ἦσαν ὁ δικτύλιος ἀρροβῶν τὴν 26 Νοεμβρίου. Ραίνονται μὲ τὸς θερμοτέρας εὐχὰς μας τοὺς μνησθεθέντας, εὐχόμενοι αὐτοῖς ταχεῖαν τὴν στείφιν καὶ πᾶν ἀγαθόν.—Μ. Β.

Βίπτεισι. — Τὴν Τετάρτην, 6 Δεκεμβρίου, ἐν τῇ ἐν Ἀρναούτικοι οἰκίῃ τοῦ λίαν ἐσθῆρας γιωσιου ἐμπόρου τῆς ἀγορᾶ, μας κ. Ν. Κυριακοπούλου, ἐτελείται ἡ βάπτισις τοῦ χαριτωμένου αὐτοῦ θυγατρίου. Τὴν νεοφάτιστον ἀεδέχη ἔκ τῆς κολυμβήθρας ἡ κ. Αἰκατερίνη Σιμολαρίδου, διομόσασα αὐτὸ Βασιλικὴν. Κατὰ τὸ μεστήριον παρίστη εὐρύς κώλος συγγενῶν καὶ φίλων, εὐχηθέντων τοὺς εὐτυχεῖς γονεῖς καὶ συγχαρέντων τὴν ἀνάδοχον. Εἰς τὰ συγχαρητήρια καὶ τὸς εὐχὰς αὐτῶν ἐισθίμεν καὶ τὰ ἡμέτερα.

Συγχαρητήρια. — Τὸν φίλον κ. Ν. Κυριακόπουλον, εὐτάσαστα αἰσίως τὴν ἐπέτειον ἐορτὴν του καὶ βαπτίσαντα τὸ νεογέννητον θυγατρίον του, εὐχομαι ἐγκαρδίως. Ἐπίσης ἀπευθύνω τὰ συγχαρητήρια μου εἰς τὴν ἀνάδοχον τῆς νεοφάτιστου Βασιλικῆς κ. Αἰκατερίνην Σιμολαρίδου.—Χαρίτων Κυριακίης.

Ἀναχώρησις. — Χθὲς ἀνεχώρησεν εἰς Προδοσαν, χάριν ἰδιωτικῶν καὶ ἐμπορικῶν αὐτοῦ ὑποθέσεων, ὁ κ. Βασιλεῖος Σαραφόπουλος, εἰς τὸν ὅποιον εὐχονται οἱ φίλοι αἰσίαν τὴν ἐπένοδον.

Ἡ ἀναρμόνισις τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς. — Ἀξιοποδοστικὸς μελέτη «περὶ τοῦ ἀδυνατοῦ τῆς ἀναρμόνισως τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησιαστικῆς Μουσικῆς», συνηφανθείσα ὑπὸ τοῦ κ. Βασιλείου Ν. Κομαροῦδου, πρωτοψάλτου τῆς ἐν Ταταούλοις ἱερᾶ, ἐκκλησίας τοῦ ἁγίου Δημητρίου, ἀνεγνώσθη προχθὲς ἐν τακτικῇ γενεῇ συνεδριάσει τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις ἰδρευόντος Ἐκκλησιαστικοῦ Μουσικοῦ Συλλόγου. Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς οἰσασῆς ταύτης μελέτης, τῇ προτάσει τοῦ προέδρου τοῦ Συλλόγου οἰσασμ. μητροπολίτου Κιαισαρείας κ. Νικολάου, ἐνεκρίθη νὰ διαδιδασθῶσι τῷ φιλοπονωτάτῳ μουσικοδιδασκάλῳ διὰ καταλλήλου ἐπιστολής τὰ συγχαρητήρια τοῦ Σωματείου, τῇ προτάσει δὲ τοῦ ἐπιφανοστέρου τῶν παρ' ἡμῖν μουσικολόγων κ. Γ. Παπαδοπούλου, Μ. Πρωτεκδικον, ἀπεφασίσθη παμψηφεί ἢ δημοσίως αὐτῆς εἰς τὸ λίαν προσεχῶς ἐκδιδόμενον περιοδικόν τοῦ Συλλόγου.

Ὁρφανὰ τῆς Παναγίας Πέραν. — Προσέφερον ὁ κ. Ἀρ. Σιμεῶντογλου λίρ. 25, ὁ κ. Δ. Μοργαριτώφ λίρ. 20, ἡ κ. Εὐφημία Γ. Σωσίδου εἰς Ἀρδοῦργου διὰ τοῦ κ. Γ. Εὐστρατιάδου. λίρ. 5, ἡ κ. Εὐφροδίκη Ἀγγελίδου διὰ τοῦ κ. Ἀνδρέου Α. Καρυστινοῦ λίρ. 3 καὶ ἀνώνυμος λίρ. 1.

Εἰσεσέλιξις διαγωνισμῶς. — Τὸ ἐν Κορσάκιο, ἐν τῇ γωνίῃ τοῦ παλαιοῦ χρηματιστηρίου Καφεστια τῶριον καὶ Ζαχαροπλαστικόν «Ἐδεν», τὸ ὅποιον ἔσχισε τῶν ἐργασιῶν του ἀπὸ τῆς Κεριακῆς, προσκαλεῖ τοὺς κυρίους Ι. Χ. καὶ Α. Παπαχαϊζήν, ἐπιτεχόντας εἰς τὸν διαγωνισμὸν, τὸν ὅποιον εἶχε προκηρῆσει διὰ τοῦ «Ἀω' Οἴα» πρὸς ὑποβολὴν ὀνομάσιων, ὁπως προσέλθωσι καὶ λάθωσι τὸ προκηρῆσθέν ὄφρον.—Α. Μικρέπεντες.

ΖΗΤΕΙ παραδόσεις οἰκιστικῆς ἢ καὶ προσημαστικῆς πεπικραμένου διαθετητῆς Ἀστικῆς Σχολῆς, συνιστάμενος ἰδιαιτέρως ἐπὶ τοῦ «Ἀω' Οἴα». Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

ΦΑΡΜΑΚΕΜΠΟΡΕΙΟΝ
ΑΛΕΞ. ΧΑΤΖΗΑΠΟΣΤΟΛΟΥ
 ἐν Γαλιατῇ, Μικρῶν Ἐθνικῶν Ἰάνιων, 5
 Τηλέφ. Ρόα, 1453.

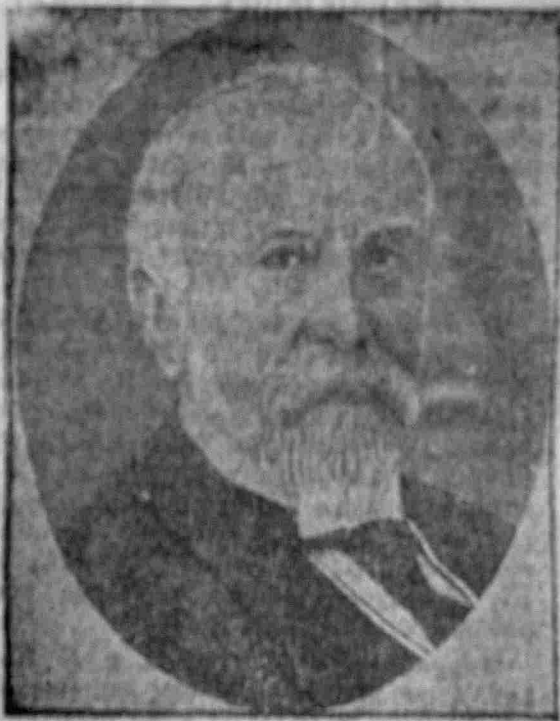
Φάρμακα πάντοτε νεοτάτα. Ὅλα εἰ ἐγκρίτοι καὶ εὐκαταστατοὶ οὐκασοί. Εὐσυνταξίδηντες εὐκαταστατοὶ τῶν φαρμακοποιῶν. Ἐγκαιρος καὶ πιστὴ ἐπιτέλεις τῶν ἐκ τῶν ἰασηρῶν παραγγελιῶν τῶν φαρμακοποιῶν. Τίται λογισοί.

ΜΕΙΟ ΜΟΝΟΝ ΓΡΟΣΙΑ δύνασθε διὰ τοῦ Γερμανικοῦ Σαπυωτος

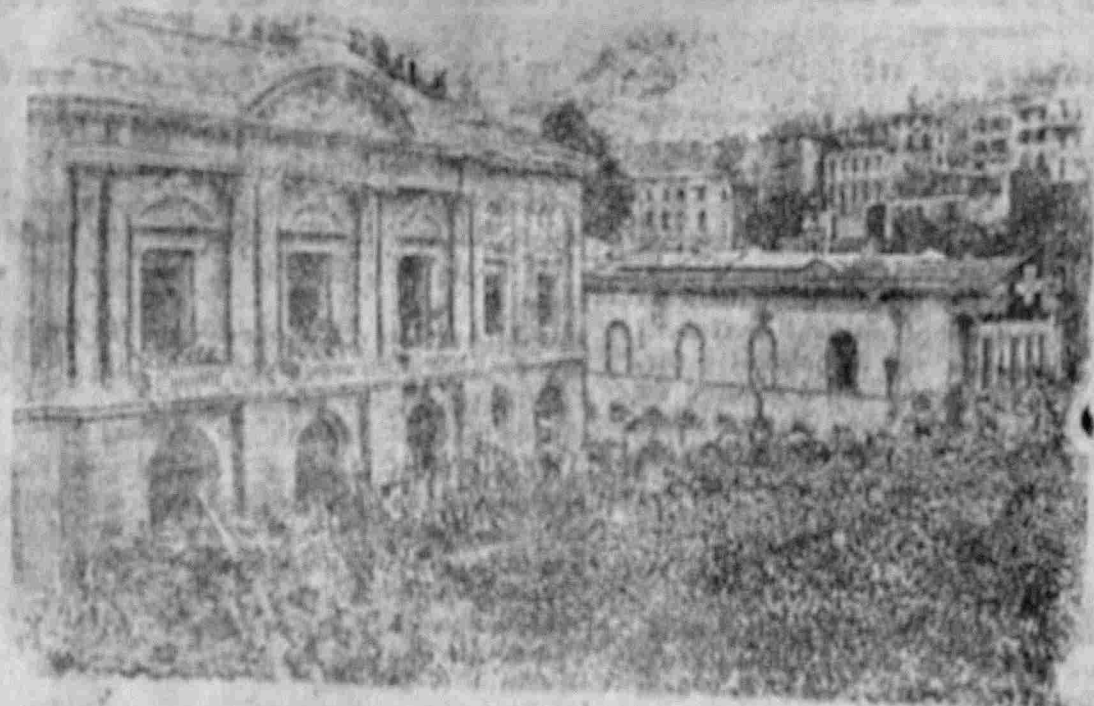
ΓΛΟΜΠΟΥΣ

τὰ ἐξαιλεψετα ἀποτελεσματικώτατα πᾶν εἶδος στίγματος (λακῆ), χωρὶς βλάστην τοῦ ἐφασματος ἢ τοῦ χροσματος του. Παλεῖται εἰς διαφορα καταστήματα τοῦ Πέραν καὶ τοῦ Γαλιατᾶ. Γενικὴ ἀποθήκη: Ι. Στεφάνου καὶ Ν. Ταπεινός, Χαδισαρόχατον, ἀριθμ. 77. Τηλέφωνο: Πέραν, 1543. Προσεχῆς θὰ κελῶνται ἐν τῇ ἀγορῇ μας σαπυωτες τῆς αὐτῆς ἰασηρῆς, εἰς τιμὰς ἀπιστευτῶς εὐθηνῆς.

Ο Γουσταύος Άδωρ, πρόεδρος της διεθνούς επιτροπής του 'Ερυθρού Σταυρού εν Γενεύη.

Η έδρα της επιτροπής εν Γενεύη, ένθα περιβάλλονται αιχμάλωτοι πολέμου και τραυματίαι.

ΕΥΘΥΜΟΣ ΣΤΗΛΗ

ΕΙΣ ΑΝΑΖΗΤΗΣΙΝ ΘΕΜΑΤΟΣ

Είπαν, ότι το βαγόνι εισέδυσεν εις τήν βασιλείαν του Άδου και ακάσσομαι, ότι ο Άνταξ έχασε την άραιοτέρην, ίσως, εικόνα δια τήν προβάτην έργον του, τήν «Κόλασιν», μή εύτυχώς τά διασχυρή την ύλογιον αυτήν σήραγγα, ήν σήραγγα της «λαπίσεως των άμαρτιών» δυνάμει ν' αποκαλέσωμεν!

Όλοι οι τρομακτικοί εικόνες, όλα τή φοβερά βασανιστήρια, τή όποια αναφέρει εις τήν «Κόλασιν» ο εφάνταστος συγγραφέας της, δέν είναι τίποτε, παραβαλλόμενα προς τή βασανιστήρια, τή όποια ύφίσταται τή τελειώτερον του 'Υψιστου πλάσμα, ο άθροιστος, όταν αποξείλοψη εις τήν καλύτερον αυτό πορθμαίον του Χάριτος!

Δέν ζήτω καλό-καλά, έν εις τήν άνω Κόλασιν λαμβάνονται έν' όψιν οι ταλαιπωρία, ή; ο άριστος ύπέφερεν ένω κάτω, και έν, των ταλαιπωριών αυτών λαμβανόμενων έν' όψιν, μετριάζεται ή πεινή, ή μέλλουσα τή επιβληθή προς τιμωρίαν του!

Δύομαι όμως νά επιβεβαιώσω μετ' αυθεντικότητος, ότι, όταν παρουσιασθή κανένας άμαρτωλός ύποψήσιος της Κόλασεως, ο έν τούτω έντεταλμένος θεωρός είναι άποχρηστέος, ή τούτ' όσον της έξης ερωτήσεις:

- Από πού είσαι του λόγου σου;
- Από τήν Πόλιν!
- Εξηγαινες καθόλου στού Πέραν, και πως;
- Εξηγαινα συχιά με τή πόδια μου!
- Αίφου, τέρας, εις τήν κάτοικον του Άδου!
- Σαγγάμην! έληφομένης νά εός πώ, ότι μετ' όσον έπηγα με τή τοπιελ!
- Έχεις αποδείξεις;
- Όχιότι ένά μιλλέτο της πρώτης θέσεως, τή όποιαν έκράτησα, ό-ότι έταξίδευσά χωρίς νά κά- κάσω τί κάμω τί είμαι! Μη σά, φαθή παραδοξόν οι πόδες μου, δέν ήγγισαν τή διαπιδον του βαγόνιου! έταξίδευσά αίμα-έναντος, μετ' όσον σωματιών αίμα-έναντος, έν τή σόραση σόματος, τά παρ- σιτροφόμενα εις τή κατόν! Ό νόμος, ο δέσπας τά

της κινήσεως των οφθαλμών σωματιών ένά τή στερήσιμα, ίσως και εκεί κάτω, δια τή ήμέτερα σόματα, τά πινούμενα, επίσης, δια της πίσεως άλλων σωματιών τήν πείσιν δέ τούτην δυνάμει ν' αποκαλέσωμεν ενόμον της έξεως. Όπως δέ συμβαίνει ένίοτε, όσοι σόματιόν τι σόμα, παρεκ- κλίνον της τροχιάς, νά προσέβη διαφόρους ζημίας και καταστροφές εις άλλου πλησιέστερον σόμα, ότω και εκεί, όταν άθροιστήν τι σόμα παρεκ- κλινή της τροχιάς του, έπιπίπτει κατ' άλλου άθ- θροιστήν σόματος και τού προξενεί διαφόρους σωματικούς βλάβας, όσως σι-μόλπητες, τού; όποιους φέρει ένί των ποδών, του προσώπου και άλλου, και τού; όποιους είμαι έτοιμος νά δείξω, έν έχω τήν καλοσύνην νά μου ύποδείξετε ένά παραβάν!

— Ό! ήριε θεωρό! έν ήξήστε...
— Στέρω, ζήτω, ο ένών! ύφίπνται σοι οι άμαρτια. Από έκαξίδευσες με τή τοπιελ, δέν ύποσχει συζητήσεως.
Καταλαδαινετε, λοιπόν, άγαπητοί έν Χριστώ

Γνήσιοι οίνοι και οίνουπνευματώδη ποτά, προ- ελτίσεως Γανοχόρων, εις τιμές συγκρατοβασιμίας, εύρίσκονται εις τήν φαρμακείαν άποθήκας

ΑΡΙΣΤΑΡΧΟΥ ΦΩΚΙΔΟΥ

έν Γαλατ, Φαρμακεία, 102.
Όποιος θέλει τήν ύγιαν του, άς τή προσέβη.

ΤΟ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
Μ. Φ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ και Α. Γ. ΜΟΛΦΕΣΗ
έν Γαλατ, Όμιλ' Αμεινιτ' χέν, 14-15,
άγοράζει και πωλεί εις τήν τροχόσεως π- πός της ήμέρας όλα τή είδη των χειρογέ- φων, έξαγωγών, τοκομερίδια, λήξαντα και έξελίγει όλας τή κληρώσεις των λαχισοφόρων όμολογιών.
Τηλέφωνον: Μπαγιούλεν, 1912.

άδελφοί, ότι αι ήσυχαι, αι παρακλήσεις και τά σταυροκοπήματα δέν βαρύνουν λόσον, όσον βαρύνει ένά τοπιελ με τή τοπιελ;

Επωφεληθήτε της εύκαιρίας, ένόσω ύπάρχει αυτό τή άλάνθαστον μέσον της άποτίσεως των άμαρτιών, διότι σόριον θά είσαι άργά.

Η εταιρία προβαίνει εις μεταρρυθμίσεις τή βλέπω κ' έγώ, και, χωρίς νά θέλω, τραγουδών ένάνω στού σκοπού της Γενεύης. έν τόν ένθυμησθε, συνοδεύσατέ με, έν και ύπάρχη φόβος, μήπως ή εταιρία θεωρήσθ τή πράγμα ως προσεχόμενον έν άγνοσ ένθυμιασμοσ δια τή μέλλοντα σχέδια των μέλλοντων μεταρρυθμίσεων, νά σταματήσθ και τά μεν και τός δέ, προς πρόληψιν του ένθυμια- σμοσ, όστις πάντοτε είναι έπίφοβος.

Άρχίζω, λοιπόν, άλλα σιγά, σάς παρακαλώ, δια νά μη διαταραχόμεν τά σχέδια της εταιρίας!

Μεταρρυθμίσεις γίνονται στού τοπιελ κατ' αυτός, και τώρα, από άνειν, δέν βλέπετε πού πατρός; έν άλλοτε σου σπάνανε τή πόδι σου τή ένά, μ' αυτήν τήν μεταρρυθμίσει τά σπάνεις μαζωμένα!

Ή γυναίκες χωριστά, για νά βλέψαστε, μέσα πόλι σάν παστά δός του στοιβαζόμενα!

Μεταρρυθμίσεις γίνονται στού τοπιελ τί χαρά! για τούτο βλέπει κάποιονα γωστώ μου φουμαρά, ποσ πούε άν'έτ' φούμα του κι' έν' τή κακό νά σόσση, γιατ' έχασε τή πόδι του και ψάχνει νά τή πιάσθ!

Μεταρρυθμίσεις γωρή, γραμμή νά σιάζοντα, όλα τάχι ή Ζαφειρή, και μοζά της βαζουτε!

Κόριοι! τή τραγοόδι παύει, διότι έφθάσαμε. Όσόν όσος τή θέμα, ένω χέρια και πόδια χάνονται, πόσον μάλλον ένά θέμα!

Έχάθηκα μέσα στού βαγόνι θά ψάξω και νά διαθώ. Άγε Φανούρια, βοήθα με σου ύπόσχο- μαι μετ' όσον, έν μου ύπόσχεσαι και σό, ότι θά μου τήν λαπαδόσεως νά τήν φάγω! πεινώντι τή όδους!

ΒΟΥΡΔΟΥΛΕΥΣ

ΚΡΑΣΟΕΥΓΑΛ εύγευστα και δριμύτατα

ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΠΟΘΗΚΑΣ ΔΟΝΑ-ΒΑΓΙΑΚΗ

Μέγιστου, Χαράλ-πλαση, αριθμ. 52 — Καλιοντζή-κουλούκ, αρ. 9.